Rs. 15

పువ్వు: తపస్సు

చతుర్విధ తపస్సులు – మోక్షములు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, ఏప్రిల్ 2009

అదితి

భారత పత్రిక - ఏప్రియల్, ౨౦౦౧

పదార్థము పరార్థము నావిష్కరిస్తుంది - శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత వాక్కులు

విషయసూచిక

లక్ష్యములేని జీవితము సర్వదా దుర్భరమైన దైన్యజీవితమే.

- శ్రీమాత

Supreme Lord! Eternal Truth!

Let us Obey Thee alone

and live according to Truth.

- The Mother

విద్య

విద్యాభ్యాసము పుట్టుకతో ప్రారంభమై ఆమరణాంతము కొనసాగు చుండవలసినదే. సంపూర్ణమైన విద్యాఫలితముల నందవలెనన, పుట్టుకకు పూర్వమే విద్యారంభము కావలెను. ఈ దశలో బిడ్డతల్లియే ఈ కార్యక్రమమును రెండు శాఖలుగ నడిపించవలెను. ఒకటి, తన మేలు కొరకు తాననుసరించవలసినది; రెండవది; తనలో పెరుగుచున్న బిడ్డశ్రేయస్సు నాశించి చేయవలసినది. పుట్టబోయే బిడ్డ గుణ గణములు, స్వభావములు, ఆ బిడ్డతల్లి సంకల్పములు, ఆకాంక్షలపై నాధారపడియున్న విషయము విశదమే. అంతేకాదు, ఆమె నివసించు ప్రదేశ పరిస్థితులు వాతావరణముపై కూడ నాధారపడి యున్నది. తల్లికి సంబంధించినంత వరకు ఆమె మనోభావములు, మానసిక ప్రవృత్తులు నిర్మలములై, ఆనందజనకములై యుండవలెను ;ఆమె హృదయము నందలి ఊహలు, కోరికలు ఉదారములు, శ్రేయోదాయకములై యుండవలెను; ఆమె జీవిత పరిసరములు సామర్థ్యముతో నిండి, నిరాడంబరములై యుండవలెను ; ఇది తల్లి తెలుసుకొని ఆచరించవలసిన విద్య, ఇదిగాక, బిడ్డ ఆదర్శప్రాయుడుగ, మహోన్నతుడుగ జన్మించవలెనన, తల్లి మనస్సంకల్పము స్థిరమై ఎరుక గలదైనచో, అప్పడు అనుకూలమైన పరిస్థితులేర్పడి, బిడ్డ మహత్తరమైన శక్తులతో ఈ ప్రపంచములో జన్మించును. ఈ విధమగు విధానము నవలంబించిన యెడల అనేకములైన కష్టభూయిష్ఠమగు ప్రయోగముల బారినుండియు, వ్యర్థమగు క్లిష్టపరిస్థితుల బారినుండి తప్పించుకొనవచ్చును.

మానవుని కర్మవిభాగములు అయిదుగాన, సమగ్రమైన విద్యా విధానములో వాటికి సంబంధించిన పంచవిధానములు కలవు. అవి శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక, చైత్యిక (psychic), ఆధ్యాత్మిక విభాగములు, సాధారణముగ, ఈ విభాగములకు సంబంధించిన విద్యాభ్యాసము, కాలక్రమానుసారముగ, వ్యక్తి పెరుగుదల ననుసరించి ఆచరించ బడుచుండును. అంటే ఒకటి అయిన పిమ్మట మరొకటి అభ్యసించుట కాదు; అన్నియు ఏకకాలములో ఒకదాని నొకటి పూరించుకొనుచు జీవితాంతము అభ్యసించు చుండవలెను.

విద్యావిధానము నందలి ఈ అయిదు అంగములను దేనికి దానిని ప్రత్యేకముగ అధ్యయనము చేసి, వాటి పరస్పర సంబంధములను కూడ పరిశీలింతము. దీనిని ప్రారంభించుటకు ముందు తల్లితండ్రుల కొక సూచన. చాలా మంది తల్లిదండ్రులు అనేక కారణముల వలన, పిల్లలకు నేర్పవలసిన విద్యావిషయములో శ్రద్ధ వహించుట లేదు. బిడ్డను కని ఈ ప్రపంచములోనికి తీసుకొనివచ్చిన తరువాత, ఆ బిడ్డకు ఆహారమునిచ్చి పోషించుట, భౌతిక అవసరములను తీర్చుట, ఆరోగ్యమును జాగ్రత్తగ పరిరక్షించుటతో ఆ బిడ్డ యెడల తమ బాధ్యత పూర్తిగ నెరవేరినదని భావించుచుందురు. పిమ్మట బిడ్డను బడికి పంపి వాని విద్యాభ్యాసమును బడిపంతుల కప్పగింతురు.

కాని, కొందరు తల్లిదండ్రులు తమ బిడ్డల విద్యావ్యాసంగమునందు కూడ శ్రద్ద వహించి, తాము చేయతగినంత చేయుచుందరు. కాని బిడ్డల విద్యాభ్యాసము నందు నిజమైన శ్రద్దాసక్తులుగల తల్లిదండ్రులు కూడా బిడ్డలకు విద్య గఱపుటకు ముందు తాము విద్యనభ్యసించి, తమ ప్రవృత్తులందు, చర్యలందు ఎఱుకగల, స్వామిత్వము గల వ్యక్తులై యుండవలెను; లేనియెడల, బిడ్డలనుసరించుటకు తామే చెడ్డ ఉదాహరణలై, వారు చెడిపోవుటకు తామే కారకులమను విషయము తెలియక అజ్ఞానముతో ప్రవర్తింతురు. విద్యకు అన్నిటికంటె ప్రధానమైనది, ఆచరించి చూపించుట. ఇదియే ప్రబలమైన శక్తిగల విధానము. చిన్నపిల్లలకు, మంచి మాటలుగాని, తెలివిగల సలహాలు గాని రుచింపవు. తాను చెప్పిన మాటలు తానాచరించనిచో, అవి పిల్లలపై ప్రభావము కలుగజేయవు. నిష్కపట ప్రవృత్తి నీతి నిజాయితీలతో నిండిన ప్రవర్తన, ఒకేమాటకు కట్టుబడి నిలబడుట, ధైర్యము, అనాసక్తి, తొందరపాటు లేకుండుట, విసుగుదల లేకుండట, ఓరిమి, ప్రశాంతత, నిశ్చలత, ఆత్మసంయమనము మొదలగునవి అందమైన మాటలకంటె, ఆచరించి చూపించుట వలన ఎక్కువగ నేర్పవచ్చును. తల్లిదండ్రులు మంచి ఉన్నతమైన ఆదర్శము కలిగి దానికొరకై పాటుపడువారైనచో, వారి బిడ్డలు కొంచెము కొంచెముగ ఆ లక్ష్యముచే ఆకర్షించువారై సునాయాసముగ అందుకనువైన గుణములను ప్రకటించి వృద్ధిపొందించుకొను వారగుదురు. అప్పడు పిల్లలకు తల్లిదండ్రుల యెడల సహజమైన భక్తి-ప్రపత్తులేర్పడి, వారిని గౌరవించుట, శ్లాఘించుట

జరుగును. తల్లిదండ్రులు గుణహీనులు కానిచో, బిడ్డలు వారిని దేవతలుగ పూజించి వారిని సర్వవిధముల అనుకరింతురు.

ఎక్కడో తప్ప, సాధారణముగ తల్లిదండ్రుల యొక్క లోపములు, ఉద్రేకములు, బలహీనతలు, ఆత్మసంయమన రాహిత్యము మొదలుగాగల అవగుణముల యొక్క దుష్ప్రభావము వారి పిల్లల నెంత పాడువేయునో వారికి తెలియదు. బిడ్డలు తల్లిదండ్రులను గౌరవించవలెనన్న, వారు ఆత్మగౌరవము కలిగి సర్వదా గౌరవ పాత్రులుగ మెలగవలెను. అధికారదర్పమునుగాని, నిరంకుశత్వమునుగాని, విసుగుదలను గాని పిల్లలముందు ఎన్నడును ప్రదర్శించకూడదు. చిన్నపిల్లలు ఏదైన ప్రశ్నవేసిన, వారు అర్థము చేసుకొనలేరను దురభిప్రాయముతో, వారికేదో సందర్భము లేని తెలివితక్కువ సమాధాన మీయకూడదు. కొంచెము శ్రమ తీసుకొనగలిగిన, పిల్లలకు బోధపడునట్లుగ వారి ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పవచ్చును. ఎల్లవేళలందు నిజమే చెప్పట మంచిది కాదని లోకములో బలమైన నమ్మకమున్నది. కాని నిజము చెప్పట మంచి పద్ధతియని నా ధృడమైన విశ్వాసము. వినువారి అంతస్తునకు అందుబాటులో నుండునట్లు చెప్పటయే అందలి నేర్పరితనము. బిడ్డకు పది రెండు లేక పది నాల్గువత్సరముల వయస్సు వచ్చువరకు, వాని బుద్ధి, నిగూఢమైన తత్త్వమునుగాని, సూత్రీకరింపబడిన సాధారణ భావములను గాని అర్థము చేసుకొనలేదు. కాని, వాటిని రూపకల్పనల ద్వారా గాని, సంకేతముల ద్వారా గాని, కథల రూపమునగాని అర్థము చేసుకొనుటకు అలవాటు పఱచవచ్చును. ఎంత వయస్సు వచ్చినను వారి బుద్ది బాల్యావస్థలోనే నుండు కొందరికి బహుసిద్ధాంత వివరణల కంటె, ఒక వయస్సు వచ్చునంత దనుక, బాగుగ వివరించి చెప్పబడినచో, ఒక చరిత్ర, ఒక కథ లేదా ఒక గాథ, అధిక జ్ఞానదాయకమగును.

తప్పించుకొనవలసిన మఱియొక ప్రమాదము : చిన్నబిడ్డను తగినంత కారణమున్నను, అనివార్య పరిస్థితులలో తప్ప, నిర్హేతుకముగ ఎన్నడు తిట్టుట, కోపబడుట చేయరాదు. తరచు తిట్లకు అలవాటు పడిన బిడ్డ మొండితనమును పెంచుకొని, నీ తిట్లకు విలువ నీయక, నీ నిష్ఠుర వాక్కులను నిర్లక్ష్యము చేయును. నీవు చేసిన తప్పనకు నీ బిడ్డను దండించకుండునటుల జాగ్రత్త తీసికొనవలెను.

చిన్నపిల్లలు, నిశితముగ పరిశీలించగల, విస్పష్టముగ గమనించగల విచక్షణులు, వారు నీ యందలి దుర్బలత్వమును గ్రహించి, నిర్దాక్షిణ్యముగ జ్ఞాపక ముంచుకొందురు.

చిన్న బిడ్డ ఏదైనను తప్పు చేసినప్పుడు దానిని వెంటనే దాపరికము లేక నీ సమక్షములో నివేదించునట్లు చూడుము. తప్పు ఒప్పుకొని చెప్పినప్పుడు, నీవు ప్రేమతో, వాత్సల్యముతో బిడ్డకు అర్థమగునట్లు వివరించగలినచో, ఆ తప్పు ఎన్నడును తిరిగిచేయడు. కావున, తప్పు చేసినందుకు తిట్టకూడదు. తప్పు ఒప్పుకొనిన వెంటనే క్షమించి విస్మరించవలెను. నీబిడ్డకును, నీకును మధ్య భయోత్పాతమును కల్పించకూడదు. భయముతో నేర్పబడు విద్యచాల వినాశకరమైనది. దాని వలన అబద్ధములాడుట, మోసముచేయుట అలవడును. తెలివితో కూడిన ప్రేమ, మంచితనముతో మిళితమైన పట్టుదల, అవసరమైన విశ్వాసము (భక్తి ప్రపత్తులు) కలుగును. అప్పుడు నీవు వారికి బోధచేయగల శక్తిగలవాడవై యుందువు. ఈ పనిని నిర్వహించుటకు నీవు ఎంతో నియమబద్ధమైన ఆత్మసంయమ నమును అలవరచుకొనవలెను. అప్పుడు నీవు ఈ ప్రపంచములోనికి ఒక జీవుని తీసుకొనివచ్చిన బాధ్యతను సక్రమముగ నిర్వహించినవాడ వగుదువు.

- శ్రీమాత

అనువాదం : మానాప్రగడ శ్రీరాములు

చతుర్విధ తపస్సులు - చతుర్విధ మోక్షములు

అతిమానస సంసిద్ధికి మార్గదర్శియగు సంపూర్ణ విద్య నభ్యసించుటకు అవసరమైన ముఖ్య విషయములు నాలుగు తపస్సులు, అవి సాధించు నాలుగు మోక్షములు.

తపస్సనగా శరీరమును శోషింపజేయు ప్రక్రియ అని ప్రజలలో సామాన్యమైన ఒక దురభిప్రాయ మేర్పడియున్నది. ఎవరైనను తపస్సును గురించి ప్రసంగించదలచినప్పుడు సన్యాసాశ్రమమును స్వీకరించిన వారవలంబించు కఠోర నియమములని మనము భావింతుము. సన్యాసి, శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక జీవితములను ఆధ్యాత్మికములుగ, మార్చుటకు అవసరమైన శ్రమను తప్పించుకొనుటకు గాను, అవి ఆధ్యాత్మిక పరిణామము

నందుట కనువైనవి కావని ప్రకటించును, అవి ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధికి అవరోధము లనియు, బంధము లనియు, ఒట్టి మొండివనియు, వ్యర్థములైన భారములనియు భావించి నిర్దాక్షిణ్యముగ త్రోసిపుచ్చును. మరియు ప్రకృతియో, లేదా దైవమో నీపై దయ దలచి నీకు మరణమును ప్రసాదించువరకు నీ వేదోవిధముగా వాటి నానందముతో భరిపంవలె నను అపోహలోనున్నారు. ఈ పృథివిపై జీవనము ఆధ్యాత్మిక సాధనకు రంగస్థలము మాత్రమే నని భావించి అవసరమైనంత వరకు చక్కగ దానిని వినియోగించుకొని, తొందరగ సిద్ధినంది, అటుపిమ్మట ఇది యొక అవాంఛనీయమైన క్లేశముగ దాని నంత మొందించుటయే మంచిదని భావించుచున్నారు.

కాని, మన దృష్టిలో జీవన సమస్య వేరు. ఈ భౌతిక జీవితము ఒక మార్గము; ఒక ఉపకరణము మాత్రమే కాదు, పరిణామము ద్వారా ఇదియొక లక్ష్యము, ఒక సంసిద్ధి కావలయునని తలంచుచున్నాము. కనుక, తపస్స నినప్పడు, శరీరము పట్ల ఒక నిరసన భావముతో గాని, దాని నేదోవిధముగ వదల్చుకొనవలెనను భావముతో గానికాక దానిని వశపరచుకొని, దానిపై స్వామ్యము కలిగియుండుట అవసరమను భావముతో ఆ తపస్సును గురించి చెప్పచున్నాము. సన్యాసి ఆచరించు శారీరక తపస్సుకంటె విలక్షణమైనదియు, సంపూర్ణమైనదియు, మరియొకటి బహుక్లిష్టమైన తపస్సు కలదు. ఆ తపస్సే పరిపూర్ణ పరివర్తనమున కవసరము; ఆదియే చతుర్విధ తపస్సు. అది అతీతమానస సత్త నావిర్భవింపజేయుటకు వ్యక్తిని తయారుచేయును, ఈ విధముగ శారీరక పూర్ణత్వమును సిద్ధింపజేయుటకై వ్యాయామ శిక్షణ కోరు తపస్సు, ఇతర తపస్సు లంత కఠినమైనది కాదని ఎవరైనను ఉదాహరణమునకు చెప్పవచ్చును. ఈ విషయమును గురించి సమయోచితముగ తిరిగి వివరించుకొందము.

ఈ చతుర్విధ తపస్సులను గురించి ప్రసంగించుటకు ముందు, సాధారణముగ అనేకమంది అపార్థము చేసుకొని, మనస్సులో గందరగోళమును సృష్టించు ఒక మౌలికమైన ప్రశ్నను సుస్పష్టముగ వివరించవలసి యున్నది. అది సన్యాసులు, తమ అనుష్ఠానము నందలి ప్రక్రియలను ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలుగ భావించుటకు సంబంధించినది. సన్యాసమునందు ఆత్మను శరీరబంధము

నుండి విముక్తము చేయవలెనని చెప్పదురు; కనుక, శరీరమును నీచభావముతో చూచు అభ్యాసముల నాచరింతురు. అవి ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలకు విషయవ్యామోహములు సృష్టించు వికారరూపములు. "కష్టపడుటవసర" మనే విపరీతబుద్ధి ప్రభావముచే సన్యాసానుష్ఠానమందు దేహమును నిర్లక్ష్యము చేసి బాధించుట, ఆత్మను శోషింపజేయుట ఒక భాగమై పోయినది. సాధువులు, పైకి పొడుచుకొని యున్న మేకులపై పరుండుట, క్రైస్తవుల కొరడాల ప్రయోగము, బొచ్చుచొక్కాల (hair-shirts) వినియోగము ఇవన్నియు ఇంచుమించుగ తెరచాటునుండి బహిరంగముగ ప్రకటింపబడనివియు - ప్రకటించుటకు తగనివియునగు హింసను ప్రేమించు విపరీత ప్రవృత్తులకు (sadistic tendencies) చెందినవే. ఇది యొక విధమైన అనారోగ్య వాంఛ లేదా అధశ్చేతనము ఆరాటము, తీవ్రమైన ఇంద్రియ స్పందన. నిజమునకు ఈ అభ్యాసము లన్నియు ఆధ్యాత్మిక జీవితమునకు సంబంధము లేక చాలా దూరము నున్నవి. ఏలన, ఇవి వికారము, నైచ్యము, అంధకారము, అనారోగ్యములతో నిండి యుండగ, ఆధ్యాత్మిక జీవితము వీటికి వ్యతిరేకమైన వెలుగు, అందము, ఆనందము, సామరస్యములతో నిండియున్నది. ఇవి భౌతిక దేహము పట్ల మనః ప్రాణములకు గల క్రౌర్యముచే కనిపెట్టబడి కొనియాడబడినవి. క్రూరప్రవృత్తి అజ్ఞానలక్షణ మగుటచే, అట్టి క్రౌర్యమును స్వీయశరీరముపై చూపినను అది క్రూరత్వ మనిపించుకొనునే గాని, మరియొకటి కానేరదు. అజ్ఞాన స్వభావము తీవ్రమైన ఆవేశానుభవములను వాంఛించును. తీవ్రత లేని ఆవేశములు, అచేతనాప్రకృతులకు రుచింపవు, మరియు క్రూరత్వ మనునది తీక్షణమైన ఇంద్రియ స్పందనలను కలిగించు ఒక విధమైన మనాసిక రోగమేయగును. ఈ అభ్యాసము వలన కలుగు ప్రయోజన మేమన, ఇంద్రియముల సంక్షోభమును పూర్తిగ అంతరింపజేసి, తాను పరబ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకు తీయు పరుగులో (చేయు ప్రయత్నములో) భౌతిక శరీరము అడ్డురాకుండ చేయుట. కాని యిట్టి శిక్షణ యొక్క ఉపలబ్ధి సందేహాస్పదము. ఏ వ్యక్తియైనను తొందరగ, అభివృద్ధి పొందవలెనన, కష్టముల నెదుర్కొనుటకు వెనుదీయరాదను సత్యము సర్వసమ్మతమే. కాని, కష్టమైన పనులను సర్వదా చేయవలెనని కోరుకొనుట వలన, అతని సంకల్ప బలము, శరీరదార్ఢ్యము (నరముల శక్తియును)

పటిష్ఠమగుటకు అవకాశము తానంతట అదే వచ్చును. ఎక్కువ సంతోష దాయకమైన స్వేచ్ఛాజీవితమును, అందువలన కలుగు మౌఢ్యమును అదుపులో నుంచుటకు, తీవ్రమైన వైరాగ్యము నవలంబించి నిరోధించవచ్చును; కాని మితిమీరకుండ, సంతులనాత్మకముగ, తొందరపాటు లేని నిర్మలత్వముతో జీవితమును నడుపగలుగుట అంతకంటె ఎక్కువ కష్టతరమైన పని. భౌతిక కాయమును కాదని, దాని నాశనము సంభవించు వరకు దానిని నిరసించి నిందించుట కంటె, దానిని సామరస్యముతో, శాంతియుతమైన నిరాడంబరమైన వాతావరణముతో క్రమవికాసము నొందునట్లు చేయుట మిక్కిలి కష్టతమమైన పని. శరీరమునకు అవసరమైన పుష్టి, పోషణ, పరిశుద్ధతల నివ్వక దానిని శుష్కింపజేసి నియమబద్ధముగ జీవించుచున్నా మని డంబాచారములు చెప్పకొనుటకంటె కోరికలు లేకుండ ప్రశాంతమైన జీవితమును గడపుట చాల కష్టమైన పని. శారీరక అనారోగ్యమును నిర్లక్ష్యము చేసి, పట్టించుకొనక దాని నిష్టమొచ్చినట్లు శరీరనాశనము చేయుటకు విడిచి పెట్టవచ్చును. కాని, శరీరమునకు రోగము రాకుండునట్లు గాని, వచ్చినచో దానిని బాహ్యాంతర సామరస్యముతో నివారణ చేసి విజయము సాధించుటగాని, బహుకష్టముతో కూడిన పని. శారీరక చేతన స్థాయి దిగజారి ఆసుర ప్రకృతి ప్రభావమునకు లోను కాకుండునట్లు దాని నత్యున్నత స్థాయిలో నిలబెట్టగలుగుట, వీటి యన్నిటికంటె అసాధ్యమైన పని.

ఈ కారణముచేత, మనలో నాలుగు విధములైన స్వేచ్ఛలను స్థాపించు చతుర్విధ ఉపాసన లిచ్చట ఉద్ఘాటింపబడినవి. ఈ చదుర్విధ తపస్సుల ఆచరణ విధానము నీ క్రింది నాలుగు విధములుగ పేర్కొనవచ్చును.

1. ప్రేమ తపస్సు (ప్రేమోపాసన)
2. జ్ఞాన తపస్సు (జ్ఞానోపాసన)
3. శక్తి తపస్సు (శక్త్యుపాసన)
4. సౌందర్య తపస్సు (సౌందర్యోపాసన)

ఈ ఉపాసనలు ఒక క్రమములో పై నుండి క్రిందికి చెప్పబడినవి. దానిని బట్టి వాటిలో మొదటిది గొప్పదని, రెండవది తక్కువదని భావించుటకు వీలులేదు. అదేవిధముగ దీని తర్వాత ఇది ఆచరించవలెనని చెప్పటకు కూడ

అవకాశము లేదు. ఏది ప్రధానమో, దేని తరువాత నేది ఆచరించవలెనో, ఆ వ్యక్తి తన సామర్థ్యము, ఆవశ్యకత ననుసరించి యుండునే గాని, అందుకొక స్థిరమైన సిద్ధాంతము (నియమావళి) లేదు. తన శక్తి సామర్థ్యములను బట్టి ఎవరికి వారు నిర్ణయించుకొనవలెను.

కనుక, ఇక్కడ వీలై నంత పరిపూర్ణముగ ఒక సామూహిక దృక్పథముతో ఏర్పాటు చేయబడిన ఆదర్శప్రాయమైన విధానమే వివరింపబడెను. ఎవరికి వారు తమ కనుకూలమైన, తా మాచరించ గల విధానమును చేపట్టవలెను.

సౌందర్యోపాసన

సౌందర్యోపాసన, శారీరక తపస్సు ద్వారా స్వేచ్ఛగల క్రియా విధానమునకు దారిచూపును. అందమైన రూపము గల శరీరము, సామరస్య సమేతమగు అంగవిన్యాసములు, మృదుత్వము, చురుకుదనము గల కదలికలు, శక్తివంతమైన క్రియాశీలత, చెక్కుచెదరని ఆరోగ్యము, ప్రత్యంగ సంచలనములు గల శరీరమును రూపొందించుట దీని ప్రాథమిక కార్యక్రమము.

వీటిని సాధించుటకు, భౌతిక జీవితమును వ్యవస్థీకరించుట యందు సహాయకారులగు కొన్ని అలవాటుల నేర్పరుచుకొని సాధారణ పద్ధతిలో ఉపయోగించుట మంచిది. ఏలన, నియమబద్ధమైన చట్రములో దేహము పనిచేయుటకు బాధపడదు. కాని, మన అలవాట్లు ఎంత మంచివైనను వాటికి బానిసలము కాకూడదు. అలవాట్లు ఎంత మెత్తనివై యుండవలెనన, అవసరము వచ్చిన వెంటనే తేలికగా మార్చుటకు అవి వీలుగ నుండవలెను.

సమయము వచ్చినప్పుడు, ఓర్చుకొని పనిచేయుటకు, ఉక్కు వంటి నరములను, శక్తివంతమైన కండరములను రూపొందించు కొనవలెను. కాని, దేహము వృద్ధి పొందుట కవసరమైన మేరకే కష్టపెట్టుట తెలిసి, మిక్కిలిగ ఆశించక జాగరూకతతో ప్రవర్తించవలెను. శరీరమును ఎక్కువ అలసట పెట్టి, తుదకు క్షీణించి శిథిలమై పోవునట్లు చేయు శ్రమను వర్జీకరించి విడిచి పెట్టవలెను.

శరీరము ఉత్తమ చైతన్యము యొక్క పనిముట్టుగ తయారు చేయుటకు దాని వ్యాయామప్రణాళిక యందు, కఠోరమైన అలవాట్లను రూపొందించవలెను. నిద్ర, ఆహార, విహారాది కార్యములందు, కాల నియమమును చాలా శ్రద్ధగ పాటించవలెను. శరీరావసరములను ఎవరికి వారు నిర్ధాక్షిణ్యముగ పరిశీలించుకొని - ఏలన మనిషికి అవసరములు వేరువేరుగా నుండును - లోటుపాటులు, వైపరీత్యములు లేకుండ ఒక సామాన్య నియమావళి నేర్పాటు చేసుకొనవలెను. ఒకసారి అట్లు చేసిన తరువాత చాపల్యముచేత గాని, సోమరితనము వలన గాని మార్పుచేయక, పట్టుదలతో, దీక్షతో దాని ననుసరించవలెను. ఆ నియములకు "ఈ ఒక్కసారిలే" అను ఎట్టి స్వల్ప మినహాయింపులు కూడ చేయరాదు; ఒక్కసారి అన్నది చాల సారులగును. ఏలన 'ఒక్కసారి' అను ప్రలోభమునకు లొంగిన, నీ సంకల్ప బలముయొక్క నిగ్రహశక్తి తగ్గి, ప్రతికార్యమునందును, పరాజయమునకు తలుపులు తెరచినవాడ వగుదువు. కనుక అట్టి బలహీనతలను పూర్తిగ విడనాడ వలెను. రాత్రులయందు దుశ్చేష్టలు చేసి అలసి సొలసి వచ్చుట, ఆరోగ్యమును చెడగొట్టి జీర్ణకోశమును పాడుచేయు విందు భోజనములు చేయుట, త్రాగుట పనికిరాదు. వినోదముల కొరకు పరుగులిడుట, అక్కరకు మాలిన పనులు చేయుట, సంతోషముకొరకు దేవులాడుట మానవలెను. వీటివలన అనవసరమైన దేహశ్రమ కలిగి, నిత్యసాధనకు శక్తిలేనివాడ వగుదువు. క్రమబద్ధమైన జీవితమునకు శరీరమును మలచి, తన దృష్టిని దేహ దారుఢ్యముపై కేంద్రీకరించి భౌతిక శరీరము వీలైనంత పరిపుష్టి నందునట్లు చేయవలెను. ఆదర్శప్రాయమైన యీ లక్ష్యము నందుటకు, చిన్న పెద్ద అను వివక్షత లేక సర్వకర్మల యందును, పాపప్రవృత్తియు మితిమీరిన ప్రవృత్తియు, కచ్చితముగా వర్జించవలెను. పొగత్రాగుట, మత్తు పదార్థములను సేవించుట మానుకొనవలెను. అవి నెమ్మదిగ తలకెక్కు విషములు. వాటికి అలవాటుపడిన అవి తప్పనిసరియగు అవసరములై నెత్తికెక్కి, జ్ఞాపకశక్తిని, సంకల్పశక్తిని నెమ్మదిగ నాశనము చేయును. ప్రతి మానవునకును - మేధావులకు కూడ - ఆహార పదార్థములను తయారుచేయు విధానములు, వాటిని సేవించి, అనుభవించు సందర్భములు, అమిత ఆసక్తిదాయకమైన వ్యాపారములు. కాని ఈ వ్యాపారముల స్థానే, శాస్త్రీయమైన రసాయనిక విజ్ఞానముతో, శరీరమునకు

అవసరమైన, యోగ్యమైన విధానముల నాచరించుటలో ఒకానొక తపస్సు నవలంబించవలెను. ఆహార విషయములో ననుసరించవలసిన తపస్సునకు (నియమములకు) నిద్ర విషయంలో నవలంబించవలసిన తపస్సును (నియమములను) జోడించవలెను. ఆ నియమము అసలే నిద్ర లేకుండుట కాదు, ఎట్లు నిద్ర పోవలెనో తెలియుట. నిద్రపోవుట యన, స్పృహ లేక పడియుండుట కాదు. అందువలన శరీరము తేలికగ, ఉత్సాహవంతముగ నుండుటకు బదులు బరువెక్కును. కావలసిన మోతాదులో భోజనము చేసి, అతిని విసర్జించిన యెడల, ఎక్కువ కాలము నిద్రపోవలసిన అవసర ముండదు. నిద్రపోవుటలో కాలపరిమితి కంటె ఎట్లు నిద్రపోవలె ననుఅంశమే ప్రధానము. శరీరాయాసమును తగ్గించు చక్కని నిద్ర పట్టవలెనన, నిద్రపోవుటకు ముందు ఒక కప్పు పాలు గాని, పండ్లరసము గాని, సూప్ (Soup) గాని త్రాగవలెను. తేలికగా భోజనము చేసిన, ప్రశాంతమైన నిద్ర పట్టును. పొట్టనిండ భోజనము చేసిన, కలవరములకు గురై గుండెలపై నేదియో ఎక్కినట్లుండును (Night-mare). లేదా ఒళ్ళంత బరువుగ బద్ధకముగ, కదులుట కిష్టము లేక కొండ చిలువ వలె పడియుండును. ఇందు ముఖ్యమైన విషయము మనస్సును ఉద్రేకము లేక నిర్మలముగ నుంచుట. ఈ ఉద్రేకములకు వెనుక, అనేక వాంఛలు, భావములు, సంచరించుచుండును. నిద్రపోవుటకు ముందు ఎక్కువగ మాట్లాడినను, ఒక తీవ్రమైన వాగ్వాదమును జరిపినను, లేదా మిక్కిలి ఆసక్తిదాయకమైన ఏదైన గ్రంథమును చదివినను, మొదట కొంచెము విశ్రాంతి తీసుకొని, మనస్సును కుదుటపరచుకొని, నిద్ర పోవలెను. ఏలన, శారీరకావయవము లన్నియు నిద్రలో మునిగియుండగ, మెదడు మాత్రము అనేక వికృత భావములను రగుల్కొలుపుచుండును. ధ్యానమునకు అలవాటుపడిన సాధకులు, శాంతిదాయకమగు ఒక ఉన్నత భావముపై మనస్సును లగ్నము చేసి కొన్నిక్షణములు ఉన్నతము, విశాలము నగు చైతన్యము నాకాంక్షించుచు ఏకాగ్రతతో ధ్యానము చేయవలెను. దానివలన నిద్ర జడస్వభావములోనికి దిగజారక, సారవంతము, ఫలవంతము కాగలదు.

రాత్రి సమయములో నిద్రావస్థలో ప్రశాంతతతో నిశ్చలముగ విశ్రమించుటకు పాటించవలసిన తపస్సు తెలిసిన పిమ్మట, వివేచనతో

వ్యవస్థీకరించబడిన పగటివేళ తపస్సు వచ్చును. మన దినచర్యలను ఒక వైపు శారీరక సంస్కారమున కనువైనవిగను, రెండవ వైపు మనము ఏ పని చేయపూనుకొందుమో ఆ పని కనువైనవిగను, పురోగమనశీలము గల రెండు రకములైన అభ్యాసములు (కర్మలు) శారీరక తపస్సు నందలి భాగములు కాగలవు, ఆ విధముగ భాగములు కావలెను కూడ. అభ్యాసముల విషయములో ఎవరికి వారు, తమ శరీరమున కనువైన వ్యాయామ ప్రక్రియల నెన్నుకొనవలెను. సాధ్యమైనచో, ఈ శాస్త్రము నందలి నిపుణుని సంప్రదించి, వాని సలహాలను తీసికొనవలెను. అతడు ఏయే వ్యాయామములను సమకూర్చుకొనిన, ఎక్కువ లాభదాయకమో చెప్పగలడు. ఈ వ్యాయామ ప్రక్రియలను ఎన్నుకొనుటలో గాని, ఆచరించుటలో గాని, మోహము పనికిరాదు. తేలికైనదని గాని, తమాషాగా నున్నదని గాని, ఏదో ఒక దానిని చేయకూడదు. వ్యాయామ శిక్షకుడు అవసరమని యెంచి, శిక్షణ విధానమును మార్చినప్పడు మాత్రమే దానిని (ఆ కార్యక్రమమును) మార్చవలెను. తన శరీరమును పూర్ణము, బలిష్ఠము నైనదిగ తయారు చేసికొను సమస్యకు పరిష్కారమును, ఏ వ్యక్తి కా వ్యక్తి అన్వేషించి నిర్ణయించుకొనవలెను. ఇందులకు, మిక్కిలి ఓర్పుతో, పట్టుదలతో వ్యాయామమాచరించుట, కాలనియమమును పాటించుట చాలా అవసరము. జన బాహుళ్య మెట్లు భావించినను, మల్లుని జీవితము వినోదము, వేడుకలతో నిండినది కాదు. అది ఒక క్రమనిష్ఠతో, కఠోరమైన అలవాట్లతో కూడిన తపస్సు. లక్ష్యసిద్ధి లేని వ్యర్థ వినోదముల కచ్చట తావు లేదు.

కర్మ నాచరించుటలో కూడ ఒక నిష్ఠ కలదు. ఆ నిష్ఠ ఎట్టిదనిన, తాను చేయు ప్రతి పని యందును పరిపూర్ణమైన శ్రద్ధాసక్తులు కలిగియుండవలెనే గాని, కొన్నిటి యందు మాత్రమే అభిమానము, ఆసక్తి కలిగియుండరాదు. ఆత్మాభివృద్ధి నాశించు వానికి, 'గొప్పపని, కొద్దిపని' అని గాని, ప్రధానమైనది, అప్రధానమైనది అని గాని లేదు. ఆత్మాధిపత్యమును, ఆత్మాభివృద్ధిని సాధించ వలెనను ఆకాంక్ష గలవారు, ప్రతి పనిని సమభావముతో, సమానశ్రద్ధతో చేయవలెను. సాధారణముగ, ఆసక్తిగల పనులనే బాగుగ చేయుదురను లోకోక్తి కలదు. అది నిజమే కాని, అంతకు మించిన సత్యమేమన, తాను చేయు ప్రతి

పనిని శ్రద్ధతో, ఆసక్తితో చేయుట నేర్చుకొనవచ్చును. చివరకు జీనవోపాధికై ఒకరియింట జీతమునకు చేయు పనులను కూడ ఆసక్తితో, శ్రద్ధతో చేయవచ్చును. ఇందలి రహస్య మేమన, స్వశక్తిని పూరించుకొని, పూర్ణత్వమును సాధించుటయే. ఏ వృత్తి నీకు సంప్రాప్తమైనను, ఏ కార్యము నీ పాల పడినను, దానిని ఆత్మాభివృద్ధి కొరకు హృదయ పూర్వకముగ, చిత్తశుద్ధితో చేయవలెను. ప్రతి పనిని శక్తి వంచనలేక చక్కగ చేయుటమాత్రమే గాక, పరిపూర్ణతను సాధించవలె నను ప్రయత్నములో దాని నెక్కువ నేర్పుతో చేయుటకు యత్నించవలెను. ఈ విధముగ పనులు కొనసాగించుటవలన ప్రతి పని-దాసీపని మొదలు కళాత్మకము, బుద్ధియుక్తమునగు పనులన్నియు - ఎట్టి మినహాయింపు లేకుండ శ్రద్ధాసక్తులతో చేయుట యలవడును. అభివృద్ధికి అంతులేదు; ఎంత చిన్న పనినైనను ఈవిధముగ చేయవచ్చును.

ఇది సహజముగ, కర్మాచరణ యందు విమోచనమునకు దోవ తీయును. మన కర్మాచరణ, సాంఘిక సంప్రదాయముల నుండియు, నైతిక పక్షపాతముల నుండియు దూరముగ నుండవలెను. దాని భావము చెడ్డనడత, (దుర్వినియోగము చేయబడు స్వేచ్ఛ) నియమరహిత జీవనము కాదు. కాని ఇందుకు భిన్నముగ, తనకు తానే, సాంఘికమైన అన్ని కట్టుబాట్లకు మించిన కఠోర వ్రతములను నియమించుకొని, వాటికి బద్ధుడై యుండవలెను. ఏలన, స్వయంకృత నియమమునందు మోసము సహింపబడదు. పరిశుద్ధమైన, పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధి యుండవలెను కదా! శరీరము నందలి సర్వాంగ ములును, సమతూకములో వృద్ధిపొంది, శరీర సౌష్ఠవమును, బలమును పెంచి, శరీరమున కొక సుందర రూపమును ఆపాదించునట్లు, శారీరక కర్మ లన్నిటిని వ్యవస్థీకరించ వలెను. దానిని సాధించుటకు భోగలాలసత్వమును సంపూర్ణముగ స్త్రీ సంభోగముతో సైతము - దూరముగా నుంచవలెను (విసర్జింపవలెను). ఏలన ఒక్కసారి స్త్రీతో సంభోగించిన, ఒక్క అడుగు మృత్యుముఖమువైపు వేయుటయే యగును. ఈ కారణమువలననే, చిరకాలమునుండియు, మతపరమైన పరమ పవిత్ర శాస్త్రములలోను, గుప్తవిద్యలలోను, అమరత్వమును ఆకాంక్షించు సాధకుల విధానములలోను ఇది పూర్తిగ నిషేధింపబడెను. సంభోగానంతరము మనిషి చైతన్యస్థాయి దిగజారి ఏదో కొంతకాలము అచేతన

స్థితిలో నుండి, దుష్టశక్తుల, దురభ్యాసముల ప్రభావము ప్రవేశించుట కవకాశ మేర్పడును; చైతన్య పతనము సంభవించును. కాని, ఈ అతిమానస ఆధ్యాత్మిక జీవనమును నడుపుట కుత్సుకత కలవారు, సుఖము పేరిట గాని, విరామము, విశ్రాంతి పేరిటగాని, తమ చైతన్యము అధోగతిపాలు కాకుండునట్లు (నీచవృత్తులలో ప్రసరించకుండునట్లు) జాగ్రత్తగా కాపాడుకొనవలెను. చైతన్యము యొక్క శక్తి వెలుగుల బాటలలోనే, విశ్రాంతి స్థితి (relaxation) పొందవలెను గాని, తామసముతో నిండిన బలహీనత, అంధకారములలో కాదు. అభివృద్ధి నాశించు వారందరు శారీరక బ్రహ్మచర్యమును ప్రధాన నియమముగ పాటించవలెను. అతిమానస ఆవిర్భావమునకై యత్నించువారు ఈ నిగ్రహశక్తితో విషయవ్యామోహమును విడనాడవలెను. అంటే జితేంద్రియులు కావలెను. కాని, ఈ ఇంద్రియ నిగ్రహము బలవంతముగా గాని, పట్టుపట్టి అణచిపెట్టుట వలన గాని జరుగరాదు. ఒకానొక రసాయినిక శక్తి వంటి అంతశ్శక్తి తేజశ్శక్తిగ మారి, సమగ్రమైన అభివృద్ధిని, రూపాంతరమును సాధించవలెను. సంపూర్ణమైన ఫలితము నందవలెనన, కామప్రేరణలను, వాంఛలను, మానసిక, ప్రాణిక చైతన్యము నుండి నిర్విశేషముగను సమూలముగను తొలగించవలెను. అదేవిధముగ భౌతిక సంకల్పము నుండి కూడ ఈ వాంఛలను తీసి పారవేయవలెను. స్థిరమైన, సమూలముగ యదార్థమైన రూపాంతరము లోపలి నుండి బయటకు ప్రసరించు చుండును. అనగా బాహ్యముగ గోచరమగు మార్పు ఈ సాధనకృషిలో సహజము, అనివార్యము కావలెను.

మన మిప్పుడు ముఖ్యముగ నిర్ణయించుకొనవలసిన విషయము : ప్రకృతి ప్రయోజనముల ననుసరించి, ప్రకృతి కోరినవిధముగ, శరీరమును, మానవజాతి ప్రస్తుతమున్న స్థితిలోనే శాశ్వతముగ నడుచుకొనుటకు మాత్రమే వినియోగించుటయా ? లేక దానిని, నూతనముగ సృష్టించబడనున్న జాతి ఆవిర్భావమునకు ఒక మెట్టు కాగలుగుటకు తయారు చేయుటలో వినియోగించుటయా ? - అనునదియే నిశ్చయించవలసిన విషయము. ఏలన, పై రెండు పనులును ఏక కాలములో సాధించ నలవికాదు. అనుక్షణము మానవుడు, తాను గతకాలమునకు చెందినవాడుగ నుండవలెనా ? లేక భావికాలపు మానవాతీతుడుగ నుండవలెనా ? - అను విషయము నిర్ణయము చేసుకొను చుండవలెను.

ఆదర్శానుగుణమైన జీవితమును నడుపగోరి, అందు నీవు ఒక ప్రతిభ గల క్రియాశీలమైన పాత్రను వహించవలెనని కోరుచో, ప్రస్తుత జీవిత విధానముల కనుకూలముగ ప్రవర్తించుట గాని, ఇందు విజయమును సాధించుటకై యత్నించుట గాని విడనాడవలెను.

సమగ్రమైన సౌందర్య సామరస్యములు గల సత్త యొక్క ఆనందమున కున్ముఖుడ వగుటకు, నీ భోగలాలసతను (Pleasure) త్రోసిపుచ్చవలెను.

శక్త్యుపాసన

ఇది మనలను సహజముగ ప్రాణ తపస్సు - శక్త్యుపాసన - ఇంద్రియ నిగ్రహమునకు గొనిపోవును. ప్రాణసత్త ప్రబలమైన ఉత్సాహము, శక్తులకు కేంద్రము. ఈ శక్తికేంద్రమైన ప్రాణము నందే ఆలోచన, సంకల్పశక్తిగ పరిణామము చెంది, కార్యవిధానములో క్రియాశీలమగు యంత్రముగ మారును. ఈ ప్రాణ క్షేత్రమే అన్ని కోరికలకును, ఉద్రేకములకును స్థానము. తీవ్రమైన ఆవేశములకును, హింసాపూరితమైన ప్రతిఘటనలకును, నిస్పృహతో కృంగిపోవుటకు కూడ యదార్థముగ నిదియే మూలస్థానము. సాధారణముగ వాటిని నిరోధించుటకు ప్రాణశక్తిని నొక్కిపట్టి కృశింపజేయుటయో, ఇంద్రియవ్యాపారముల నరికట్టి ప్రాణశక్తిని పస్తు పెట్టుటయే చికిత్సగా భావింతురు. ఏలన ఇంద్రియానుభవములే ప్రాణిక శక్తి కాహారము. ఇంద్రియవ్యాపారముల నరికట్టిన, ప్రాణశక్తి నిద్రపోవును; క్రమేణ క్షీణించి మొద్దువారును; తుదకు నిరాహారియై మరణించును.

ప్రాణశక్తికి బలము, జీవనాధారము మూడు క్షేత్రములనుండి చేకూరును. మొదటిది అధోభూమిక, అనగా ఇంద్రియముల ద్వారా భౌతికశక్తుల వలన శ్రమ లేకుండ సులభముగ సంప్రాప్తమగునది.

రెండవ ఆధారము, తనదే యగు ప్రాణభూమిక. ఇక్కడ ప్రాణశక్తి విస్తరించుకొని, గ్రహణశీలియై, విశ్వమయ ప్రాణశక్తులతో స్పర్శనంది వాటి ప్రభావముల కున్ముఖమైనప్పుడు కలుగును.

ఇక మూడవది, ఒకానొక అభివృద్ధికై అట్టులుచాచు ఉత్కృష్టమైన ఆకాంక్ష. ఊర్ధ్వభూమికల నుండి ఆధ్యాత్మిక శక్తులు, ప్రేరణలు దానినావేశించి, ప్రవేశించి పనిచేయునప్పుడు ఈ యాకాంక్ష కలుగును.

ఈ మూడు మూలాధారములకు తోడు మరియొక ఆధారమును మానవుడు సర్వదా ఎక్కువగానో, తక్కువగానో కలుపుటకు సమాయత్త పరచును. అదియే వాని యొక్క కష్టములకు, దురదృష్టములకు కారణ మగుచుండును. అది తోటి మానవులతో కలసి పరస్పర సంబంధ మేర్పరచు కొనినప్పడు సంభవించును. సాధారణముగ ఇరువురు జంటగ చేరి, ప్రేమించు కొనుచున్నా మనుకొందరు. వారి ప్రాణశక్తులు ఒకానొక ఆకర్షణచే పరస్పర ఆదాన ప్రదానలీల (ఇచ్చిపుచ్చుకునే) యందొక సుఖమున్నదని భావించి అట్లు చేయుదురు. వారు ఇదియే ప్రేమయని భ్రమింతురు. కాని అది రెండు ప్రాణశక్తుల మధ్య ఏర్పడిన ఆకర్షణ మాత్రమే.

అందువలన, మన ప్రాణశక్తిని ఆకలితో చంపదలచకపోయిన, ఇంద్రియ వ్యాపారములను నిరోధించుట గాని, సంఖ్యలోను, తీవ్రతలోను తగ్గించుట గాని చేయరాదు. వాటి నుండి వైదొలగరాదు; వాటిని విచక్షణతో, విజ్ఞానముతో వినియోగించుకొనవలెను. విద్యకును, విజ్ఞానమునకును ఇంద్రియములు చక్కని సాధనములు. వాటిని సక్రమ ప్రయోజనములకు వినియోగించుకొనవలెనన, స్వార్థపూరితమైన స్వసుఖమునకు వాటిని వినియోగించరాదు, అజ్ఞానాంధాకారమయ మగు ఆత్మతృప్తి నన్వేషించుట కుపయోగించరాదు.

అసహ్యము, అసుఖము లేకుండ, ఇంద్రియములు సర్వ విషయ ములను సహనముతో భరించగల బలమును కలిగి యుండవలెను. కాని ప్రతి విషయము యొక్క గుణగణములను, మూలములను, అవి కలిగించు సంచలనములను పరిశీలించి అందు ఏవి శరీరమునకు, ప్రాణమునకు ఆరోగ్యకరమై సామరస్యమును, సౌందర్యమును సంపాదించునో, ఏవి హానికరములో, అభివృద్ధి నిరోధకములో గ్రహించు శక్తిని క్రమక్రమముగా సంపాదించి, వృద్ధిచేసుకొనవలెను. ఇంతేగాక, భౌతిక, ప్రాణిక ప్రపంచములను, అందలి క్లిష్ట వ్యూహములను పరిశీలించి తెలిసికొనుటకు పనిముట్లుగ ఇంద్రియము లివ్వబడెనని గుర్తించి, ఆ పనికై వినియోగించవలెను. అప్పడు, ఆ ఇంద్రియములు తమ యథార్థస్థానము నధిష్ఠించి గొప్పదగు పరిణామ ప్రయత్నములో తమ పాత్రను చక్కగ నిర్వహించగలవు.

ఈ విధముగ ప్రాణశక్తులను శుద్ధిచేసి, బలపరచి వెలుగుతో నింపవలెనేగాని, బలహీనమొనర్చరాదు. అప్పడే అవి అభివృద్ధి దాయకము లగును. శరీరమునకు ఆహారము పెట్టక నిరోధించిన, శరీరము కెంత కీడు వాటిల్లునో, అట్లే ప్రాణశక్తి నిరోధమువలన ప్రాణ శక్తి కంత సంకటము సంభవించును. ఆహారమును నిర్ణయించుటలో మనమెంత విజ్ఞానముతో శ్రద్ధగ శరీరపోషకములైన వాటిని ఎంచుకొనుచున్నామో, అటులనే, ప్రాణశక్తికి సంబంధించిన కోరికలు, ఆశలు మొదలుగాగల వాటిని ఎన్నుకొనుటలో శాస్త్రసమ్మతమైన నియమములను పాటించి, ప్రాణశక్తి - గొప్ప క్రియాశీలమైన యంత్రముగ - పెంచి పూర్ణత్వము నిచ్చు విషయములనే ఆచరించవలెను. మానవాభ్యుదయమునకు, అన్ని యితర భాగములవలెనే, దాని వృద్ధి (ఈ ప్రాణశక్తి యొక్క అభివృద్ధి) కూడ చాల ప్రధానమైనది.

ప్రాణశక్తిని విజ్ఞానవంతము చేయుటవలనను, దానిని వెనుకటికంటె పరిశుద్ధమైనదిగను, తీక్ష్ణమైనదిగను, సూక్ష్మమైనదిగను - అనగా, నాజూకైన సంస్కారము (మనోజ్ఞత) కలదిగను - సంసిద్ధము చేయుటవలనను, దానికి సహజమైన పశుత్వము, క్రౌర్యము (ఏవి నిజముగ, అజ్ఞానము, మోటుతనము, అరసజ్ఞతలకు యథార్థ స్వరూపములో) లను అధిగమించవచ్చును.

యదార్థమును, ఏ విధమైన సత్సంస్కారము గాని, శిక్షణగాని లేనిదై విశృంఖలముగ విడువబడిన ప్రాణశక్తి, అహంకార ప్రేరితమై మూర్ఖత్వముతో అకస్మాత్తుగ సహజ పామరత్వముతో ప్రవర్తించును. కాని, క్రమశిక్షణ కలిగి విజ్ఞానముతో ప్రకాశించు స్వభావముగల ప్రాణశక్తి అంత సహజముగ, అప్రయత్నముగ నిస్స్వార్థత ఉదారత, వీరత్వములు గల స్వభావము కలిగి ప్రవర్తించును. కనుక సుఖాన్వేషణ చేయు ప్రవృత్తిని, అతిమానస సమృద్ధి నాకాంక్షించు ప్రవృత్తిగ మార్చు విధానమును తెలిసికొనుటయే ప్రతివారును చేయవలసిన పని. ప్రాణశక్తి యొక్క శిక్షణ, దీర్ఘముగ, పట్టుదలతోను, నిజాయితీతోను, తగినంత కాలము సాగించగలిగినచో, కొంతకాలమునకు, జీవిత లక్ష్యము యొక్క గొప్పతనమును, సౌందర్యమును గుర్తించి, ఆ దివ్యానందము సిద్ధించగలుగుటకు, అల్పత్వము, అపభ్రమలతో కూడిన ఇంద్రియలోలత్వమును విడనాడు ముహూర్త మాసన్నమగును.

జ్ఞానోపాసన

మానసిక తపస్సనగా, దీర్ఘకాలము ధ్యానముచేసి, చిత్త వృత్తులను నియమించి, అంతశ్శాంతిని నెలకొల్పుటయని స్ఫురించును. యోగ శిక్షణలోని యీ విభాగమును గురించి అందరకు తెలియును గాన, ఎక్కువ వివరించవలసిన అవసరము లేదు. కాని, ఈ శిక్షణకు మరియొక ముఖము కూడ కలదు. దాని యెడల శ్రద్ధ మిక్కిలి తక్కువ. అదివాక్కు నియమము. ఇష్టము వచ్చినట్లు మాట్లాడుటను అరికట్టుటకు ఏ కొన్ని సందర్భములందో తప్ప, సంపూర్ణమౌనము అవలంబింప బడుచున్నది. కాని పూర్తిగ వాక్కును నిరోధించుట కంటె, వాక్కును అదుపులో పెట్టి మాట్లాడుట ఎక్కువ ఫల ప్రదమైన తపస్సు.

సృష్టిలో, మానవుడు, శబ్దమును వినియోగించి మాట్లాడ గలిగిన మొదటి పశువు (జీవి). అందువలన, మానవుడు, తనకు లభించిన యీ శక్తికి గర్వపడును. ఆలోచనగాని, విచక్షణ గాని లేకుండ, విశృంఖలముగా దీని నుపయోగించుచున్నాడు. ప్రపంచమును తన శబ్దఘోషతో నింపి, వృక్ష సామ్రాజ్యమందలి సామరస్యముతో నిండిన శాంతి సంపదను కొన్ని వేళలలో కోల్పోవుచున్నాడు.

అంతేగాక, మానసిక దౌర్బల్యము మాటకారితనమును పెంచునను విషయము సార్వజనీన సత్యము. విద్యాగంధము లేని ఆదిమజాతి మానవులు మాటలతో తప్ప యోచించలేరు. వారు తమలో తాము గొణుగుకొనుచు మాట్లాడుకొనుట గమనార్హము. దీనికి కారణము వారు పైకి మాట్లాడుచు మాత్రమే తమ ఆలోచనాధారను కొనసాగించగలరు.

ఈ మానసిక దౌర్బల్యము, విద్యావంతులు పెక్కుమంది తాము మాట్లాడిగాని, తమ భావమును నిరూపించుకొనలేనివారు కలరు. ఈ కారణముచేత వారు అతివాగుడుకు అలవాటుపడి, ఎదిరివారిని విసిగింతురు. వారు ఎక్కువ మాట్లాడి తమ భావమును తేటతెల్లము చేసికొందురు. అందువలన వారు విషయమును విశదీకరించుటకు చెప్పినదే చెప్పుచుందురు.

కొందరు వారు చెప్పదలచుకొనిన విషయము, ముందుగ ఆలోచించు కొనకుండ చెప్పలేరు. కొందరు నెమ్మదిగ ఆలోచనకు వ్యవధి కలుగ జేసుకొనుచు, సరియైన పదములను కూర్చుకొని, చెప్పవలసి వచ్చుచుండును.

కొందరు వాక్చాతుర్యముగల ఉపన్యాసకులై యున్నారు. వాక్కు వారి వశములో నుండును. వారు చెప్పదలచుకొనిన విషయమంతయు కరతలామలకమై అందు కవసరమైన చక్కని భాష దానంతట అది స్ఫురించి, సుబోధకముగ వెలువడును.

ఇదంతయు మానసిక తపస్సు దృష్టిలో వ్యర్థ ప్రసంగము క్రింద జమకట్టబడును. ఏలన, విధిగ మాట్లాడ వలసిన పలుకులు తప్ప మిగిలిన మాటలన్నియు వ్యర్థప్రసంగములని నా యభిప్రాయము. విధిగ ఏది ఎంతవరకు మాట్లడవలెనో నిర్ణయించు టెట్లు? అని అడుగవచ్చును. ఈ నిర్ధారణకు ముందు మాట్లాడు మాటలను కొన్ని సామాన్య తరగతుల క్రింద విభజించవలెను.

మొదటిది : భౌతికసీమలో, ప్రాపంచికావసరములకు కావలసిన పదములన్నియు మనకు చేకూరి యున్నవి. అవి అసంఖ్యాకములు : బహుశః సాధారణ జీవితమునకు చాల ప్రయోజనకరములు.

దైనందిన జీవితములో ఎడతెగని మాటల గందరగోళము అనివార్యము, కాని, అతిగ మాట్లాడుటను అదుపులో పెట్టుకొనుటకు ప్రయత్నించినచో, నిశ్శబ్దతలో పనులు తొందరగాను, బాగుగాను జరుగగలవని గ్రహింతుము. ఇది ఆంతరాత్మిక ప్రశాంతికిని, ఏకాగ్రతకును విశేషముగ దోహదము చేయును.

నీవు ఒంటరిగలేక, పదిమందితో కలసి సహజీవనము చేయువాడవైన, ఎక్కువగ మాట్లాడక, మౌనము పాటించుట అలవాటు చేసుకొనవలెను. దీనివలన, ఒకరినొకరు అంతరంగ స్ఫూర్తితో అర్థము చేసికొని, సామరస్యముతో ప్రవర్తించుట నలవరచుకొనగలరని క్రమక్రమముగ గోచరించును. అప్పడు మీరు, మాటలను పరిమితముగ నుపయోగించి, క్రమేణ మాటలు లేని సంభాషణ చేయగలుగుదురు. ఈ బాహ్యమౌనము అంతరంగిక ప్రశాంతతకు లెస్సగ సహకరించును. పిమ్మట, సౌహార్దత, పట్టువిడువని ఆకాంక్ష కలవారై, చక్కని సామరస్యముతో నిండిన, అభివృద్ధి దాయకమగు వాతావరణమును సృష్టించుకొనగలరు.

సామాజిక జీవితములో, ప్రాపంచిక జీవన వ్యాపారముల కవసరమగు మాటలు మాత్రమే గాక, భావస్ఫురణలను, భావా వేశములను ఇంద్రియ స్పందనలను ప్రకటించు మాటలను కూడ తప్పక చేర్చవలెను. ఇచట, బాహ్యామౌనమును పాటించు అలవాటు, విలువైన సహాయకారిగ పనిచేయును. ఏలన, నీవు, ఉప్పెనవలె పొంగు ఉద్రేకములకు గాని, ఇంద్రియ కల్లోలములకు గాని, గురియైన సమయములో, ఈ అలవాటు, ఆలోచించుకొనుటకు వ్యవధిని కలుగజేయును. నీ భావములను, బాధలను మాటలలో వెలిబుచ్చుటకు పూర్వము, తొందరపాటుతనమును నిగ్రహించుకొని, స్వస్థత గలవాడ వగుదువు. ఈ విధముగ అనేకములగు వాదవివాదములు అరికట్టబడగలవు. అనేక పర్యాయములు, ఆవేశముతో పరవశుడవై, నోటికి వచ్చిన దెల్ల వాగుట వలన సంభవించు మానసిక సంక్షోభములను నివారించ గలుగుదువు.

అట్టి తీవ్రస్థితికి పోక నీ మాటలు నీ వశమందుండవలెను. కోపోద్రేకముతో గాని, దురుసుతనము చేత గాని, నోరును అదుపులో నుంచుకొని యిష్టము వచ్చినట్లు మాట్లాడుటను అరికట్టవలెను. ఏమి సంభవించినను నోరు మూసుకొని కూర్చొనుట యని దీని భావము కాదు. దుష్ఫలితముల నిచ్చునది, కేవల మొక తగువులాడుటయే కాదు, నోటికి వచ్చినట్లు మాట్లాడి, వాతావరణములోనికి దుష్టభావ తరంగములను వ్యాపింపజేయుట కూడ దుర్వ్యాపారమే. మాటలు సృష్టించునట్టి శబ్దతరంగముల కంటె, వ్యాపకశీలమైన అంటువ్యాధి వేరొకటి లేదు. ఇట్టి చలనములను సృష్టించుట వలన అవి తమకు తామే, వ్యాపించి నీ యందును, ఇతరుల యందును సుస్థిరమైన ఆవాస మేర్పరుచుకొనును. అవాంఛ నీయమైన వ్యర్థ ప్రసంగములలో ఇతరులను గురించి ఉబుసుపోక చెప్పకొను మాటలను గూడ జేర్చవలెను.

నీవు ఒక సంఘమునకు బాధ్యతగల ప్రతినిధి వైనప్పడు, కొందరు వ్యక్తులకు సంరక్షకుడ వైనప్పడు, ఒక ఉపాధ్యాయుడవైనప్పడు లేదా ఒక వ్యవస్థ కధికారి వైనప్పడు తప్ప, మిగిలిన సందర్భములలో, ఇతరు లేమి చేయుచున్నారు? ఏమి చేయుట లేదు ? అను విషయమును పట్టించుకొన వలసిన అవసరము

లేదు. నీవు ఇతరుల చర్యలను గురించి ఉలకరాదు పలకరాదు. నీవు వారిని గురించి గాని, వారి చేష్టలను గురించిగాని, ఒక అభిప్రాయమును వెల్లడించరాదు, అభిప్రాయ పడరాదు. ఇతరులు వెల్లడించిన భావములను గాని చెప్పిన మాటలను గాని, నీవు తిరిగి ఇతరుల వద్ద ఉచ్చరించుటకూడ తగదు.

ఒకవేళ నీ వృత్తిధర్మముచేత, ఒకానొక సంస్థయందు, లేదా శాఖయందు, ఒక సాముహిక కార్యమునందు ఏమి జరుగుచున్నదో తెలుపవలసిన ధర్మమున్న యెడల, నీవు తెలుపునట్టి విషయము జరిగిన విషయమునకు సంబంధించి యుండ వలసినదేగాని, అది ఇతర విషయములను స్పృశించరాదు. పూర్తియైన బాహ్య విషయ వివరణ మాత్రమే అందుండవలెను. నీ స్వీయ అభిప్రాయముగాని, నీ అభీష్టముగాని, నీ ద్వేషముగాని అందు చోటు చేసుకొనకూడదు. నీకు ఇవ్వబడిన పనియందు, ముఖ్యముగ స్వార్థకలుషితమైన నీ పట్టుదలను, ద్వేషమును చొర నివ్వరాదు.

ఇతరులను గురించి, సాధారణముగ ఎక్కువగ మాట్లాడ కుండుటను - వారిని స్తుతించుటయే యగుగాక - ఒక నియమముగ పెట్టుకొని, అనుసరించుట మంచిది. నీ అంతరంగములో సంభవించు చున్న సంచలనములే నీకు తెలియని పరిస్థితిలో, ఇతరుల మనస్సులో ఏమి ఉన్నదో నీకెట్లు రూఢిగ తెలియ గలదు ? అందువలన నీవు ఇతరులను గురించి, ఎట్టి అభిప్రాయమును కలిగి యుండరాదు. అభిప్రాయపడితివో, అది తప్పక తెలివితక్కువదైనది, లేదా ద్వేషపూరితమైనదై యుండును.

ఒక యోచనను, వాగ్రూపములోనికి తెచ్చిన, ఆ శబ్దస్పందన కొక గణనీయమైన శక్తి యుండును. అది భౌతిక పదార్థమునం దొక పటిష్ఠమైన రూపమును నెలకొల్పును. అందువలన, ఇతరులను గురించి గాని, ఇతర విషయములను గురించి గాని ఎన్నడును చెడు పలుకరాదు. అట్లే ఈ ప్రపంచము ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధిని నిరోధించు వాటిని గురించి కూడ మాట్లాడ కూడదు. ఇది సార్వజనీనమైన ముఖ్య సూత్రము. దీనికి కూడ ఒక మినహాయింపు గలదు. నీవు ఎవరియందైనను దోషారోపణ చేయునెడల, నీవు వారిని సరిదిద్ది, నీ శక్తి సంకల్పముతో వారిని సరియైన మార్గములో

పెట్టగలిగిన పక్షమున, నీవు వారియందా దోషమును ఆరోపించి, చూపవచ్చును. అట్టి చైతన్య శక్తికి, క్రియాశీలమైన సంకల్పమునకు భౌతిక పదార్థములోని దుష్టభావస్పందన నెదుర్కొని నిరోధించగల సామర్థ్యము కలదు. ఈ విధముగ దుష్ట తరంగప్రభావము వలన భౌతిక పదార్థముపై నెట్టి ఒత్తిడి రాకుండ నిరోధింపబడును.

ఈ చర్యను ఎట్టి ప్రమాదముగాని, అపాయము గాని లేకుండ నిర్వహించగల వ్యక్తి, అతీంద్రియజ్ఞాన సీమలయందు విహరించుచు, పరమాత్మ జ్యోతితో ప్రకాశించు మానసిక శక్తులు, సత్యసామర్థ్యములు కలవాడై యుండవలెను. ఇట్టి దివ్యకర్మాచరణ పరుడే యిష్టానిష్టములకు దూరముగనుండి విషయాసక్తి లేనివాడై యుండును. అతడు, అహంకారమను అడ్డగోడలను బ్రద్దలుకొట్టి, ప్రపంచములో పరాత్పరుని కర్మచేయుటకై వ్యక్తిరాహిత్యమైన, స్వచ్ఛమైన యంత్రముగ రూపొందును.

చదువుట వలన, ఆలోచించుట వలన, మనకు కలిగిన భావములను, అభిప్రాయములను వెలిబుచ్చుటకు తగిన అనేక శబ్దములు కలవు. ఇక్కడ మనము బౌద్ధిక క్షేత్రములో నున్నాము. సాధారణముగ, మనిషి బుద్ధిస్థాయిలో, ఎక్కువ సంయమనము కలిగి సమంజసముగ నుండుననియు, ఇక్కడ అంత కఠోర తపస్సు అనివార్యము కాదనియు ననుకొందుము. కాని సత్యము దీనికి భిన్నము. ఈ బౌద్ధిక రంగమునందు దాక్షిణ్యము లేని కఠోర నియమములను పాటించుట అత్యావశ్యకము. కాని మానవుడు ఈ బుద్ధిసీమలో కూడ - ఈ భావ ప్రపంచ, జ్ఞానభూమికలోనికి కూడ - తన నిశ్చయములయొక్క తీవ్రతను వర్గీకృత, తన మతాభిప్రాయముల అసహనతను, తను నమ్మిన భావముల యొక్క ఆవేశమును, ప్రవేశపెట్టును. కనుక, ఈ మేధో భూమికలో కూడ మానసిక తపస్సు నవలంబించి, ఇతరులతో భేదాభిప్రాయములకు దోవతీసి, అవసరమైన వివాదములను కల్పించు వైషమ్యములను సృష్టించు చర్చలనుండి జాగ్రత్తగ తప్పుకొనవలెను. ఈ చర్చలు, తగవులు, మానసిక సంకుచితత్వము వలన సంభవించునవే. కనుక మానసిక స్థాయిలో ఒక ఉన్నత జ్ఞానము నందుకొనినచో, వీటిని తేలికగ తప్పించవచ్చును.

ఏ భావమైనను, పూర్తిగ సత్యముతో నిండిలేదు. ప్రతి యోచన పాక్షికసత్యమే, సత్యము యొక్క ఒక దృక్పథము మాత్రమే కాగలదు. మాటలలో కూర్పబడిన యాలోచన, వాక్కున కందరాని అతీతస్థితి, విషయము యొక్క ఒకానొక రూపమై యున్నది. ఈ విషయమును గ్రహించని వర్గీకృత భావవాదిగ, ఒక మతవాదిగ నుండుట సంభవము.

విషయముల పరస్పర సంబంధ జ్ఞానము మాట్లాడుట యందు సమతులనము కలిగియుండుటకు, వెనుకముందు లాలోచించి హుందా తనము గల మితభాషిత్వముండుటకు, ఒక బలమైన సహాయకారి. పూర్వకాలము నందొక విజ్ఞానవంతుడైన రహస్యతత్త్వవేత్త యిట్లు నుడివెను.

"సృష్టియందేవస్తువు వస్తుతః చెడ్డది కాదు. కాని, ఏ వస్తువు తన స్థానములో లేదు. ప్రతి వస్తువును దాని యదార్థస్థానము నందుంచినచో ప్రపంచమంతయు సామరస్యముతో విరాజిల్లును."

అయినను, క్రియాత్మక దృష్టితో పరిశీలించిన, భావము యొక్క విలువ దాని యందలి క్రియాశక్తి ననుసరించి యుండును. ఈ క్రియాశక్తి ఎవరియందు పనిచేయునో, ఆ విశిష్ట వ్యక్తుల ననుసరించి మారు చుండునను విషయ మందరకును విశదమే. ఒకానొక భావము ఒక వ్యక్తిని తీవ్రముగ కదలించును. అదే భావము మరియొక వ్యక్తిపై నెట్టి సంచలనమును కలిగించదు. కాని భావశక్తి బహువ్యాపకమైనది. కొన్ని కొన్ని భావములు ప్రపంచమునే రూపాంతరీకరించునట్టివి గలవు. అట్టి భావములనే తప్పక వెల్లడించవలెను. అవియే ఆధ్యాత్మికా కాశమునందు ధృవతారలై విరాజిల్లుచు, ఈ భౌతిక ప్రపంచమును దాని పరమ లక్ష్యము నందుకొనుటకు మార్గదర్శకత్వము వహించును.

తుది అంశము : విద్యను బోధించుటకు మనకెన్నియో మాటలు కలవు. ఇవి చిన్న పిల్లల శిక్షణ మొదలుకొని విశ్వవిద్యాలయ మందలి ఉన్నత శిక్షణల వరకు వ్యాపించినవి. మానవుడు సృష్టించిన కళాత్మక, సాహిత్య సృజనలు (రచనలు) వానిలో చేరునట్టివి ఉన్నవి; అవి మనోరంజకములు, విజ్ఞాన దాయకములునై యుండును. ఈ రంగములో, సృష్టింపబడిన వస్తువుపై నెక్కువగా నాధారపడి యుండును. కాని ఈ విషయము బహు వ్యాపకము

కలదగుటచే నిక్కడ వివరించుటకు సాధ్యము కాదు. ఆధునిక కాలములో విద్య ఎడల ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపబడుచున్న దను విషయము క్రొత్తగ కనుగొనబడిన, భౌతికవిజ్ఞానమును, విద్యావిధానములలో చొప్పించుటకు ప్రశంసనీయమైన ప్రయత్నములు చేయబడు చున్నవను విషయము యదార్థమే; ఈ సందర్భములో కూడ, సత్యాన్వేషకునకు ఒక విధమైన తపస్సు అవసరము.

విద్యాభ్యాస కార్యక్రమములో, పిల్లలకు గాని, పెద్దలకు (వయస్సు వచ్చిన వారికి - adults) గాని, దాని భారమును సడలించుటకు, ఆహ్లాదకరములు, వినోదకరములునగు సరళమైన రచనలు, హాస్య కార్యక్రమములు అవసరమని సామాన్యముగ అందరును గుర్తించిన విషయమే. ఒక కోణము నుండి పరిశీలించినచో ఇది నిజమే. కాని, ఈ సదుపాయమును అదనుగ తీసికొని, పశుప్రాయము, నీచమైన మానవ స్వభావమును వికృత మొనర్చు, అధోముఖముగ లాగికొని పోవు కార్యక్రమములు, కోకొల్లలుగ ప్రవేశపెట్టుటను సమర్థించు చున్నది. అతిహేయమైన ప్రేరణలను, పాశవిక అభిరుచులను ప్రకటించి ప్రోత్సహించునట్టియు, మానవ స్వభావము యొక్క సౌమ్యతనే విస్మరించి, మోటుగ ప్రదర్శించు కార్యకలాపములు, ఈ సదుపాయము నొకసాకుగ పెట్టుకొని, తప్పనిసరియైన అవసరముల వలె బలవంతముగ చోటుచేసికొను చున్నవి. కాని, విద్యాభ్యాసంగ శ్రమభారము తగ్గించునవి యీ తెగకు చెందినవెన్నడును కావు. మానవుడు కామలంపటుడు కాకయే విశ్రాంతి పొందవచ్చును. అతడు తన స్వభావమునకు సంబంధించిన స్థూల పదార్థములను పైకి రానీయకయే విశ్రాంతిని పొందవచ్చును. కాని తపోదృష్టి కలవారి విషయములో ఈ అవసరములు కూడ తమ స్వభావమును మార్చుకొనుట తప్పనిసరి యగును. విశ్రాంతి ఆంతరిక ప్రశాంతిగను, బాహ్యవిశ్రాంతి ధ్యానముగను, వినోదము అంతరానందముగను పరిణామము చెంది అనుభవింపబడును.

సర్వసామాన్యముగ అంగీకరించి గుర్తింపబడిన ఈ వినోదము యొక్క ఆవశ్యకత, అనగా ప్రయత్నమును శ్రమ నుండి విరామమును కోరుట, జీవిత లక్ష్యమును దాని ఆస్తిత్వ ప్రయోజనములను, కొంతకాలము, లేక చిరకాలము పూర్తిగ విస్మరించుట జీవితములో స్వాభావిక మని గాని, అనివార్యమని గాని

భావించుట సత్య సమ్మతము కాదు. ఇదియొక బలహీనత. మన ఆకాంక్షయందు తీవ్రత, సంకల్పము నందు స్థిరత్వము సన్నగిలినప్పడు, అజ్ఞానము, తామసములు ఆవరించి, తెలివి లోపించినప్పడును పైన చెప్పిన జీవిత లక్ష్యమునే విస్మరింపజేయు వినోదములు, విశ్రాంతి అవసరమని భావింపబడును. ఈ భావములను సమర్ధించక, వీటికి చోటునిచ్చుట నిరాకరించినచో, అవి అనవసరములని తొందరగ గుర్తింపగలవు. అంతేకాదు, అట్టి భావములను హేయములుగ నిరసింతువు. అప్పడే మానవ నిర్మిత ప్రాపంచిక వ్యవహారములు బాహ్యాముగ వినోదములుగ తోచినను, నిజమునకు నీచ వృత్తి ప్రలోభములగుటచే, వాటియందు ఆసక్తి తగ్గిపోవును; అపుడవి ప్రోత్సాహము లేనివై, నశించిపోవును.

అయినను, వాక్కు యొక్క విలువ సంభాషించు విషయముపై నాధారపడి యుండునని భావించరాదు. సాధారణ సందర్భములలో వలెనే, ఆధ్యాత్మిక విషయములలో కూడ కాలక్షేపమునకై చేయబడు వృథా సంభాషణ లుండవచ్చును. ఇవి చాల ప్రమాదకరమైనవి. ఉదాహరణమునకు, క్రొత్తగ సాధన ప్రారంభించిన సాధకుడు తాను నేర్చిన విషయములను ఇతరులకు చెప్పవలెనని కుతూహల పడుచుండును. కాని, సాధనలో ముందునకు పోవుకొలది, తనకు తెలిసిన విషయము ఎక్కువ కాదనియు, చాల అల్పమనియు, ఇతరులకు బోధించుట కంటె తాను తెలుసుకొనిన దానిని రూఢము చేసికొనుట అవసరమనియు క్రమక్రమముగ, అతనికి అవగతమగును. చివరకు, వివేకవంతుడై కొన్ని క్షణములు సార్థకముగ మాట్లాడవలెనన, దానికి ముందు కొన్ని గంటలు నిశ్చలమైన ఏకాగ్రతతో నుండుట అవసరమని గ్రహించును. అంతేగాక, అంతర్దృష్టి, ఆధ్యాత్మిక సాధనయందు నిష్ఠ కలవానికి వాక్కును, గట్టి అదుపులో పెట్టి నిరోధించుట చాల అవసరము. మాట్లాడుట తప్పనిసరి అయినప్పడే మాట్లాడ వలెను.

నీకు కలిగిన ఆధ్యాత్మికానుభూతులు, నీ అభివృద్ధికై నిర్దేశించబడినవి. వాటిని ఇతరులకు చెప్పరాదు. అట్లు చెప్పట మొదలు పెట్టిన యెడల ఆ యనుభూతుల యందు గర్భితమైన శక్తి క్రమముగ దిగజారి అంతర్ధాన మగును. ఈ విషయమందరకును అనుభవవేద్యమే. కాని యీ నియమము గురువు

పట్ల మాత్రము వర్తించదు. ఏలన, నీ అనుభూతి యొక్క అర్థమును, అది సూచించు సత్యమును, అందుండి నీవు నేర్చుకొనవలసిన విషయమును నీవు గురువువద్ద నుండియే తెలుసు కొనవలసి యున్నది. గురువుతో చెప్పటలో ప్రమాదమేమియును లేదు. అనుభూతిలోని మంచి విషయములను నీ పురోభివృద్ధికై మలచి, ఆవిషయములను, అనుభూతులను నూతనమైన ఉన్నత భూమికల నందుకొనుటకు సోపానములుగా చేయగల శక్తి, జ్ఞానములు నీ గురువునందు గలవు.

గురువుకూడ వ్యక్తిగతముగ తనకు సంబంధించిన విషయములలో ఈ సూత్రమును పాటించి, మౌనము వహించుచనను విషయము సత్యము, ప్రకృతిలో ప్రతి వస్తువు, కదలి సాగుచునే యుండును. కనుక, ఏది ముందుకు సాగక ఆగిపోవునో, అది నేలకూలవలసినదే, గురువు కూడ శిష్యునివలె వృద్ధి పొందు చుండవలెను. కాని గురువుయొక్క పురోగతి, శిష్యుని అభివృద్ధివంటిది కాదు. వారు వేర్వేరు భూమికల పై అభివృద్ధి పొందు చుందురు. ఆయనకూడ (గురువుకూడ) తన అనుభూతులనుగురించి చెప్పట మంచిదికాదు. అనుభూతిని మాటలలోనికి దించిన అందలి అభివృద్ధిదాయకమగు క్రియాశీల శక్తి క్షీణించిపోవును. కాని మరియొక దృష్టితో చూచిన తన అనుభూతులను శిష్యులకు వివరించి చెప్పటవలన వారి తెలివి పెరిగి అభివృద్ధి చెందుదురు. అందువలన గురువు తన విజ్ఞాన సంపత్తితో ఎంతవరకు శిష్యులకు చెప్పవలెను, ఎక్కడ ఆగవలెను-అనగా, తాను త్యాగమెంత మేరవరకు చేయవలెనను విషయమును నిర్ణయించుకొనవలెను. ప్రగల్భములుగాని, వృథా గొప్పలుగాని ఆయన మాటలలో చోటుచేసికొనిన యెడల, ఆయనయందు గురుస్థానము పోయి, మాయలమారితనము చోటుచేసికొనును.

శిష్యుని విషయములో నేనొక్కటి నొక్కివక్కాణించుచున్నాను:

"నీ గురువెవరైనను, నీవు ఆయన యెడల సర్వదా విశ్వాసము కలిగి యుండుము. నీ వెంతవరకు వెళ్ళగలవో ఆయన అంతవరకు తీసికొని పోవును. నీ అదృష్టము బాగుండి, భగవంతునే నీవు గురురూపమున పొందినచో నీ సిద్ధికి అవధులుండవు."

అయినను ఆ దివ్యతత్త్వమే భూలోకములో అవతరించినను, ఈ ప్రగతి నియములకు అది లోబడియుండును. తా నభివ్యక్త మగుటకు, తాను ధరించిన భౌతికదేహము నిత్య నిరవధిక ప్రగతిశీల మగు స్థితిలో నుండవలెను. దివ్యతత్త్వము యొక్క స్వీయ ఆత్మాభివ్యక్తివిధానము సర్వసామాన్య భౌతికాభివ్యక్తి విధానముతో అనుబంధించి యుండును. ఈ విధముగా, మానవులు, పరిపూర్ణత నర్థముచేసికొని అంగీకరించుటకు సిద్ధముగ లేనంతవరకు, దేహధారియైన భగవంతుడుకూడ, భూలోకములో పరిపూర్ణుడు కాలేడు, మన మిప్పడు భగవంతుని యెడల కర్తవ్యధర్మమను బుద్ధితో చేయుచున్న కర్మలన్నియు భగవంతుని యెడల దివ్య ప్రేమభావముతో చేసి నప్పడు ఆ స్థితి కలుగును. అప్పడు మానవాభ్యుదయము, పరిశ్రమగాక, సంతోష దాయకమగు కార్యక్రమ మగును. కచ్చితముగ నుడువ వలెనన, ఈ అభివృద్ధి సంపూర్ణమైన మానవసత్తతో దైవమును ఆలింగనము చేసుకొనుటతో నేర్పడు అనందముద్వారానే కలుగును. కాని, మిక్కిలి శ్రమతోను, కొన్ని సమయములలో అమిత బాధలతోను నిండిన అహంకార ప్రతిఘటనను, బలవంతముగ అణచిపెట్టుట వలన కలుగును.

పర్యవసానములో (చివరకు) నేను చెప్పన దేమన : నీ మాట సత్యమునే ప్రకటించవలెను, భాగవత శబ్దశక్తి కలిగియుండవలెనని భావించినచో, మాట్లాడదలచిన దానిని ముందుగా ఆలోచించకుము, చెప్పబోవు దాని బాగోగులను గురించి ముందుగనే నిర్ణయించుకొనకుము. నీ పలుకుల యొక్క ఫలితమును, ప్రభావమును భావింపకుము. నిశ్చల మనస్సుతో నుండుము. ఆ విధముగ, యథార్థ స్వభావములో ఆచంచలుడవై నిలువుము, అప్పడు విశ్వ విజ్ఞానమును విశ్వచైతన్యమును, విశ్వవివేకమునా కాంక్షించు శక్తి నీ ప్రకృతి కలవడును. నీ యాకాంక్ష యదార్థమైనచో, 'పని చక్కగ నెరవేర్చి విజయము నొందవలె నను వాంఛకు' అది యొక ముసుగు కానిచో, అది పరిశుద్ధము-స్వతస్సిద్ధము- సమగ్రమునైనచో, అప్పడు నీవు నిర్మలమైన సహజ స్వభావముతో అనాయాసముగ భాషింతువు. ఎక్కువ తక్కువలు లేని పదములతో సమయోచితముగ మాట్లాడుదువు. అవి చక్కని సృజనాత్మకములై క్రియాశీలములై యుండును.

ప్రేమతపస్సు

తపస్సు లన్నిటిలో చాల కష్టమైన తపస్సు భావమునకు, హృదయ స్పందనలకు సంబంధించినది. ఇదియే ప్రేమ తపస్సు.

నిజమునకు 'విధికృత' మను ఒకానొక భావము, అన్ని యితర రంగములలో కంటె మానవుని భావసీమయందు ఎక్కువగ భాసించును. అది, అతనికి, అనివార్యమై, దుర్భేద్యమై తప్పించుకొనుటకు వీలులేనిదై , తననాక్రమించి వశపరచుకొనినట్లుగ కనిపించును. ప్రేమ (సాధారణముగ మానవులు ప్రేమ అని భావించునది) ప్రధానముగ రాజసముగల ప్రభువు. దాని నిరంకుశ చాపల్యము నెవరును నివారింపలేరు. అది తన యిష్టము ననుసరించి ప్రవ ర్తించుచు, నీకిష్టమున్నను లేకపోయినను నిన్నొక బానిసగచేసి తన యాజ్ఞాపాలనము చేయునట్లు నిన్ను నిర్బంధము చేయును. ప్రేమపేరుతో అనేక దారుణములు చేయబడినవి, ఘోర పాతకము లాచరింపబడినవి.

అయినను, మానవుడు, ఈ ప్రేమవేగము నరికట్టి, సాధువుగ మార్చి, అదుపులో, పెట్టవలెనను ఆశతో అనేకములైన నైతిక, సాంఘిక సూత్రములను, ధర్మములను సృష్టించెను. కాని, ఆ నియమములు అన్నియు భంగింపబడుటకే ఏర్పాటు చేయబడినట్లు అనిపించును. ప్రేమభావముయొక్క స్వేచ్ఛా విహార ములను నిరోధించు అడ్డంకులు అన్నియు దాని ఉజ్జ్వల ఉద్రేకమును వృద్ధిపొందించునవిగనే కనబడుచున్నవి. ఏలన, ప్రేమప్రవాహము నడ్డుకొని క్రమశిక్షణలో పెట్టగల శక్తి, సూత్రములకు గాని, నిబంధనలకు గాని లేదు. విశృంఖల, అధోముఖ ప్రేమోద్వేగములను, దానియొక్క (ప్రేమయొక్క) ఉన్నతమైన, అధిక సత్యసమ్మతమైన ఊర్ధ్వముఖ భావనాశక్తి మాత్రమే అదుపులోనుంచగలదు. ప్రేమయే తన విజ్ఞానము, పరిణామశక్తి, ఉన్నత భావనాపటిమచే, తనను తాను నియమించుకొనగలదు. ఏలన, ఇక్కడకూడ, ఇతర సందర్భములలో కంటె ఈ సందర్భములో ముఖ్యముగ, నియమించుట అనగా, అణచిపెట్టుట గాని, నిర్మూలనము చేయుటగాని కాక, మార్పు చెందించుట యను అర్థమును గ్రహించవలెను. ఇదియొక ఘనమైన రసాయన రహస్యము. ప్రపంచములో పనిచేయు శక్తులన్నిటిలో ప్రేమయే బలవత్తరమైన శక్తి కలదై, అమోఘమై విరాజిల్లుచున్నది. ప్రేమలేని ప్రపంచము అంధకారబంధురమైన అజ్ఞానమయమగు నిశ్చేతనాస్థితిలోనికి దిగజారిపోవును.

ఈ విశ్వమును సృష్టించినది చైతన్యమే: కాని దీనిని రక్షించునది ప్రేమజ్ఞాన సమేతమైన అనుభవమే. ప్రేమయొక్క స్వరూప స్వభావములను, ఉద్దేశ్యములను, విధానములను, దిజ్మాత్రముగ గోచరింపజేయును. ఆ చైతన్యాను భూతిని మాటలలో ప్రకటించిన, అది, సర్వవిధముల అనిర్వచనీయమగు ఒకానొక భావమునకు, మనస్సు కల్పించిన వికృతరూపమే యగును. తత్త్వవేత్తలు, గుప్త విద్యాధురంధరులు (mystics), రహస్య విద్యావేత్తలు (occultists) ప్రేమకు నిర్వచనము చేయపూనుకొని విఫలులైరి. అంతటివారు శక్తిహీనులైన విషయములో నేను విజయము సాధించగలనను దురభిమానము నాకు లేదు. కాని వారి నిర్వచనములలో నిరూపింపదలచిన దాని క్లిష్టతరమైన స్వరూపమును, వీలైనంత తేలిక పదములలో వివరించుటకు ప్రయత్నించెదను. నా మాటలకు లక్ష్యము మిమ్ము ఆ చేతనానుభవ జీవితమున కున్ముఖులుగ జేయుటయే. చిన్న పిల్లలను కూడ సజీవము, జాగృతము నయిన ఆ మార్గములో నడిపించగలనని నా నమ్మకము.

ప్రేమ వస్తుత: ఏకాత్మతానందము. ఐక్యానందమునందే ఆ ప్రేమ చరమాభివ్యక్తిని పొందును. ఈ రెండు లక్ష్యముల మధ్య, విశ్వావిర్భావము యొక్క అన్ని స్థితులు, అంతర్భూతములగును.

ఈ సృష్టియొక్క ఆరంభములో, ప్రేమ, తన ఆవిర్భావముయొక్క పవిత్రతలో రెండు ప్రవాహములుగ ఆవిర్భవించినది. ఈ రెండును విభిన్న కేంద్రములలో బయలుదేరి, ఒకదాని నొకటి పూరించుకొనుచు, ఏకత్వము దిశగా సాగు మార్గములు. ఒకవైపున అది, ఆకర్షణయొక్క పరమశక్తిగను, రెండవవైపున పరమోత్కృష్టమైన ఆత్మార్పణయొక్క అనివార్యమగు ఆవశ్యకతగను ఉన్నది. ఆదిలో సర్వజ్ఞుడైన పరమాత్మనుండి, అజ్ఞానముచే నావరింపబడి జీవుడైన కారణమున సంకుచితమొందినదది. చైతన్యమునం దేర్పడిన అగాధమును అంతరింపజేయు శక్తి ప్రేమకు మించి మరియొక దానికి లేదు.

ఏకత్వతత్త్వము దేశకాలములలో విసిరివేయబడి (Projected) యీ ప్రపంచము సృష్టింపబడినది. అదే తత్త్వము యీ సృష్టిని నాశనము చేయక,

తనలోనికి తీసికొని రావలసి యున్నది. అందు నిమిత్తము ఏకత్వము యొక్క ఏకైక ప్రబల శక్తియైన ప్రేమతత్త్వము పొంగి ప్రవహించినది.

ఆ ప్రేమ తత్త్వము అంధకారము, నిశ్చేతన చుట్టూ తిరుగుతూ ఉన్నది. అది తనను గాఢాంధకార గర్భములో విరజిమ్ముకొనినది. ఖండఖండములుగ చేసికొనినది. అప్పటినుండే మెలకువ ఆరోహణము ఆరంభమైంది, నెమ్మది నెమ్మదిగా జడతత్త్వసృష్టి దాని అనంతవికాసము ఆరంభమైంది. భ్రాంతిపూర్ణముగ, చీకటిగ భౌతిక, ప్రాణిక ప్రకృతియందలి అన్ని ప్రేరణలతో కలిసిపోయి యున్నది ఆ ప్రేమ తత్త్వము కాదా? మరియు, ప్రతి క్రియవైపుకి, ప్రతి సామూహీకరణము వైపుకి ప్రేరేపించునది ఆ ప్రేమతత్త్వము కాదా? వృక్ష ప్రపంచమునందు ఇది స్పష్టముగా కన్పడుతుంది. వృక్ష లతా, గుల్మాదులలో ఎక్కువ వెలుతురు, ఎక్కువ గాలి విశాలమైన ఆవరణము పొందుటకు దీని అవసరము ఎంతైనను గలదు, అటులనే పుష్పములలో ఈ ప్రేమతత్త్వమే సౌందర్యము, పరిమళములతో ప్రస్ఫుటితమవుతుంది.

ఇక జంతువులలో, ఆకలి దప్పుల వెనుకను, వ్యాపించవలెనను బుద్ధి వెనుకను, ప్రతి వస్తువును తనదిగ చేసుకొనవలెనను ప్రవృత్తి వెనకను. స్వజాతీయోత్పత్తివాంఛ (సంతానాభివృద్ధి వాంఛ) వెనుకను ఉన్నది యీ ప్రేమతత్త్వమే. సంగ్రహముగ చెప్పవలెనన, తెలిసిగాని తెలియకగాని ప్రతి కోరిక వెనుక నున్నది ప్రేమతత్త్వమే. ఉన్నత జాతులలో, స్త్రీజాతి తన బిడ్డలకై త్యాగబుద్ధితో చేయు సేవలన్నిటి వెనుక నున్నదికూడ నిదియే. ఇది సహజముగ మనలను మానవజాతి విషయమును గురించిన పరిశీలనకు తీసికొని పోవును. విజయముతో విర్రవీగు మానసిక శక్తుల ఆగమనముతో ఈప్రేమసంసర్గము దాని ఉన్నత శిఖరముల నందుచున్నది. ఏలన, ఇక్కడ అది ఎరుక గలదై తన కార్యములన్నియు బుద్ధిపూర్వకముగ జేయును, నిజమునకు, భౌతికాభివృద్ధికి ఇట్లు అవకాశము దొరకగనే, ప్రకృతి యీ ప్రేమతత్త్వము యొక్క మహోన్నత శక్తిని, ప్రజాభివృద్ధి యను సృష్టికార్యముతో ముడిపెట్టి, దానిని వినియోగించినది. ఈముడి (సంబంధము) అత్యంత సన్నిహితము, తాదాత్మ్యము పొందినది. దీనివలన మానవులలో ఈ సంతానాభివృద్ధి కార్యకలాపము, ప్రేమ వ్యాపారము వేర్వేరు విషయము లను విచక్షణజ్ఞానము లుప్తమైపోయినది, వాటిని ఒకదానితో

రెండవ దానికి సంబంధము లేకుండ అనుభవించవచ్చునను వివేకము గలవారు అతి స్వల్ప సంఖ్యాకులై యున్నారు. ఈ విధముగ ప్రేమతత్వము అధోగతికి దిగజారి, పశుస్వభావముగ దిగజారిపోయినది.

తదాది, ప్రకృతి ప్రక్రియలలో అనేకమైన క్లిష్ట సామూహిక సంఘటనల (సంఘీ కరణముల) ద్వారా, దశలవారిగ క్రమేణ, అది పూర్వస్థితియగు ఏకత్వమునకై సమర్థవంతముగ స్థిరమైన సంకల్పముతో పనిచేయుచున్నట్లు కనబడుచున్నది. ఇరువురు మానవులను కలిపి ఒక జంటగ ఏకము చేయుటకు, ప్రేమభావము నందలి శక్తిని వినియోగించి, మొదటి సాంఘిక వర్గమగు కుటుంబమునకు పునాదులువేసి, వ్యక్తిగతమైన సంకుచితమగు అహంకారమును భేదించినది. ప్రకృతి మొదట ఇరువురను ఏకముచేసి, ఇరువురితో కూడిన వర్గాహంకారమును సృష్టించినది. వారికి సంతానము కలుగగా, వారితోకలిపి క్లిష్టమైన కుటుంబాహంకారమును రూపొందించినది. కొంతకాలమునకు అనేక కుటుంబవర్గము లేర్పాటు కాగా ఆ కుటుంబములలో, రక్తసంబంధము వ్యక్తి సంబంధముల మిశ్రమములతో పెద్దవైన సంఘము లేర్పాటు అయ్యెను. అవి గోత్రములుగ, వంశములుగ, జాతులుగ, కులములుగ, వర్గములుగ, రూపొందుచు, ఒక దేశముగ ఏర్పడినవి. ఇట్టి సంఘ నిర్మాణ కార్యక్రమము ప్రపంచమునందంతట, భిన్నభిన్న స్థానములలో ఏకకాలములో విస్తరించుచు చివరకు వివిధజాతులుగ సంతరించుకొన్నది. ప్రకృతి, మానవైక్యము సమకూర్చుటకు భౌతికముగ సత్యసమ్మతమగు పునాదులను వేయు ప్రయత్నములో, ఈ జాతులను కూడ సమ్మిళితము చేయును.

జనబాహుళ్యము యొక్క దృష్టిలో, ఈ కార్యక్రమ మంతయు, యాదృచ్ఛికముగ కనిపించవచ్చును. వారికి సంపూర్ణమైన విశ్వప్రణాళిక గోచరముకాదు. వారి వారి స్వభావముల ననుసరించి, యీ సంఘటనలు శుభదాయకములని గాని, దుఃఖదాయకములని గాని భావించుచు. కొందరు సంతృప్తి అనుభవించు చుందురు, మరికొందరు అసంతృప్తిని అనుభవించు చుందురు.

సంతృప్తి నందువారిలో ఒకతెగ, ప్రకృతి విధానములకు పూర్తిగ కట్టుబడి యుందురు. వీరే ఆశావాదులు (optimists). వారికి చీకటి

రాత్రులుండుటవలన, పగళ్లు ప్రకాశవంతముగ కనిపించును, ఛాయలుండుట వలన రంగులు విస్పష్టమైన ప్రకాశముతో గనిపించును, దుఃఖముండుటచే సంతోషమునం దొక తీవ్రమైన అప్యాయత గోచరించును, దుఃఖము, ఉండుటవలన సుఖమునందొక రమ్యమైన ఆహ్లాదము ననుభవింతురు. రోగ ముండుటవలన ఆరోగ్యమునకొక విలువ కనబడు చుండును. తమ మిత్రుల మంచితనముయొక్క గణనీయతను గ్రహించుటకు శత్రువులుండుట అవసరమని భావించునట్టి కొందరిని కూడ నే నెరుంగుదును. కాని వీరందరికి విధిగ కావలసినది, అతిమనోహరమైన లైంగిక వ్యాపారము, జీవితములో అనుభవింపతగినది మృష్టాన్న భోజనము అయియున్నవి. పుట్టిరి గనుక చచ్చుట సహజ మనియు, దీర్ఘకాలము బ్రతికిన, భారమగు ననియు, గనుక జీవితయాత్రకు మరణ మొక అంత మనియు భావింతురు.

సంగ్రహముగ చెప్పవలెనన, జరుగుచున్న జీవితముతో వీరు తృప్తి చెందుచు జీవితమున కొక లక్ష్యమున్నదని గాని, ఒక ప్రయోజన మున్నదను విషయమునుగాని తెలియనివారై, ఇతరుల బాధలను పట్టించుకొనక, అభివృద్ధియందు ఆశ లేనివారై బ్రతుకుచుందురు.

ఇట్టివారిని మార్చుటకు ప్రయత్నము చేయరాదు. అదియొక ఘోరమైన తప్పిదము కాగలదు. నీ మాటలు వినునంతటి దురదృష్టము వారికి సంభవించుచో వారు ప్రస్తుత మనుభవించుచున్న సామ రస్యమును, కోల్పోవుటయే గాక, జీవితములో ఎట్టి నూతన సామరస్యము కనుగొనలేక బాధపడుదురు. వారు ఆంతరిక జీవితమునకు సిద్ధముగ లేరు. కాని, వారు ప్రకృతియొక్క ప్రియమైన బిడ్డలు: ప్రకృతితో సన్నిహిత సంబంధములు కలిగి జీవింతురు. ఆ స్థితినుండి వారిని వ్యర్థముగ తొలగింపరాదు.

లోకములో సంతృప్తిగల మానవులలో పై వారికంటె కొంచెము తక్కువ తరగతికి చెందిన, అందరికంటె తక్కువ కాలము స్థిరమైన సంతోషము గల మరియొక వర్గముకలదు. వారి తృప్తి ప్రేమయొక్క మాయామోహ ప్రభావము వలన సంభవించినది. వ్యక్తి తన అహంకారముచే బంధితమైయున్న సంకుచిత పరిధిని నిరంతరము భగ్నము చేయుచుండును., ఆత్మసమర్పణము వలన నతడు స్వేచ్ఛావాయువులలో సంచరించును. తోటి మానవుని కొరకు గాని, తన కుటుంబము కొరకు గాని, దేశము కొరకు గాని, లేదా తాను నమ్మిన

మతము కొరకు గాని, అహంకారముచే బంధింపబడిన సంకుచితత్వమును త్రెంచుకొని తాను చేపట్టిన కార్యమును నిర్వహించిన ప్రతి సమయములో స్వార్థమును విస్మరింపచేయు మహత్తరమైన ప్రేమ తత్త్వముయొక్క ఆనందమును పూర్తిగ చవిచూచుచుండును. ఈ అనుభవమే అతనిని పరమాత్మ స్పర్శనందిట్లు నూహింపజేయును. కాని, తరచు, ఈ భావము స్థిరమైనది గాక, క్షణికమై యుండును. ఏలన, మానవునిలో ప్రేమ అంకురించినంతనే అహంకారము యొక్క అధఃప్రవృత్తులు దాని నావరించి నీచత్వములోనికి దిగలాగు చుండును. అది, పరిశుద్ధముగ నుండగలిగినను, భగవంతునితో దాని సంస్పర్శ ఎక్కువ కాలము నిలువలేదు. ఏలన, ప్రేమకూడ భగవంతుని దివ్యగుణములలో నొకటి మాత్రమే, మిగిలినవాటివలెనే ఈ ప్రపంచములోనికి దిగివచ్చినంతనే అనేక వికృతులకు లోనగు చున్నది.

సాధారణ మానవునకు, అనగా, ప్రకృతిచే దాని సహజమైన మామూలు పద్ధతిలో, పడుచు లేచుచు, భవిష్యత్తులో ఏకత్వమునకు గొనిపోబడు, మానవునకు, ఈ అనుభూతులన్నియు మేలుచేయునవే, ప్రయోజనకారులే. కాని తొందరగ ముందుకుసాగి ఒక నూతన జాతిని అనగా, అతిమానస చేతనా సత్యమును పృథ్వీతత్త్వములో అభివ్యక్తము చేయగల జాతిని సృష్టించవలెనను ఆకాంక్ష గల వారిని, ఇవి సంతృప్తిపరచలేవు. వారు ఇంతకంటె సూటియైనవియు, చురుకైనవియు నగు నూతన మార్గముల ననుసరించుటకు ఆకాంక్షింతురు. ఆ మార్గము వారిని సాధారణ మానవ ప్రకృతి బంధములనుండియు, దాని అనంత గమనములనుండియు విముక్తి నందించి, ఆధ్యాత్మిక పురోగమనములో పాల్గొనునట్లు చేయును. అతి విరళముగా లభించు ఈ విశిష్టాత్ములు, మానవులమధ్య నెలకొను ప్రేమ తత్త్వము - అది ఎంత పరిశుద్ధము సుందరము నైనను - పూర్తిగ నిరసించవలెను. ఏలన, అది భగవంతునితో ప్రత్యక్ష సంబంధమును త్రెంచివేయును, మానవులతో అది ఒక విధముగా అల్పపరిధి మండలములను సృష్టించును.

దివ్య ప్రేమతత్త్వము నెరిగిన వారికి మిగిలిన ప్రేమస్వరూప ములన్నియు, అహంకారము, అంధకారము, సంకుచితత్వములతో సమ్మిళితములై అస్పష్టముగ మాలిన్యభూయిష్ఠములై గోచరించును; అవి అధికారము కొరకును, స్వామిత్వము కొరకును, నిరంతరము సలుపు పోరాటమువలె, బేరమువలె కనిపించును. మానవులలో, శ్రేష్ఠమైన వారియందు కూడ ఈ ప్రేమ, అపార్థములతో, ఉద్రిక్తతలతో, రాపిళ్లతో, అర్థరాహిత్యముతో నిండియుండును.

అంతేగాక, మనము దేనిని ప్రేమింతుమో తత్సదృశ రూపములోనికే పెరుగుదుమను విషయము అందరకును బాగుగ తెలిసినదే. కనుక నీవు పరమేశ్వరునివలె కావలెనని కోరుచో, ఆ పరమేశ్వరునే ప్రేమించుము. భగవంతునితో సాయుజ్య పారవశ్యమందుటలోని మాధుర్యమును, ఆనందమును, రుచిని మరిగినవారికి, మిగిలిన విషయములతో పోల్చి చూచినపుడు, అవి మిక్కిలి నిర్జీవములు, రసహీనములు, అల్పములుగ తోచును. ఈ పారవశ్యము నందుటకు చాల సునిశితమైన శిక్షణ కావలెను. దీనిని పొందుటకు, ఎన్ని కష్టములుగాని, ఎంతటి శ్రమగాని, ఎంత కాలముగాని గొప్పవి కానేరవు. ఏలన, ఈ ప్రేమానంత పారవశ్యము అభివ్యక్తులన్నింటికంటె అనిర్వచనీయమైన స్థితి.

ఈ అద్భుత స్థితినే మనము భూమిపై చరితార్థము చేయ వాంఛించు చున్నాము. ఇదియే, భౌతిక ప్రపంచమును పరివర్తన మొనరించి దానిని భాగవత సత్త్స్థిరమైన అవాసయోగ్య భూమిగ చేయగలదు. అప్పడే పవిత్రమైన సత్యమైన ప్రేమ, ఈ శరీరమునం దవతరించును. అంతట యీ శరీరము దానికి వేషముగగాని, ముసుగుగాగాని ఉండనేరదు. మానవుని సాధనను అతి సరళము చేయుటకు స్పష్టముగ ననుభవించదగు ఘనిష్ఠతను కలిగించుటకు పరమేశ్వరుడు తన పరమోత్కృష్టమైన ప్రేమ స్వరూపస్థితిలో మానవ స్వరూపముతో సమానమైన భౌతిక శరీరమును సృష్టించుకొన నాకాంక్షించెను. కాని, సదా జడ పదార్థము యొక్క స్థూలస్వరూపములలో బంధింప బడుటవలన, ఆయన ఒక వికృత రూపమునే ప్రకటించుకొన

గలిగెను. మానవుడు తన చైతన్యములో, శరీరములో ఒక అనివార్యమైన అభివృద్ధి సాధించినవుడే భగవంతుడు తనయొక్క సంపూర్ణ సమృద్ధ రూపములో తనను అభివ్యక్తము చేసికొన గలడు. ఏలన, మానవుని అల్పత్వముతో నిండిన దంభము, మూర్ఖత్వముతో నిండిన అహంకారము, మానవ రూపములోనికి దిగివచ్చిన, ఆ దివ్య ప్రేమను ఒక అశ క్తతకును, పరాధీనతకు, ఆవశ్యకతకు ప్రతీకగ భావించి అపార్థముచేసికొనును.

అయినను, మానవునకు ఆదిలో అస్పష్టముగ తెలిసినను, క్రమక్రమముగ తాను పరిపూర్ణత దిశగా పురోగమించుచున్న కొలది, ప్రేమతత్త్వ మొక్కటే, సర్వసంసార దుఃఖనివారక మను జ్ఞానము అతనికి విస్పష్టమగును. అనిర్వచనీయమైన ఆనంద స్వరూపమగు ప్రేమతత్త్వ మొక్కటియే, ఈ విశ్వమును దహించుచున్న వియోగ బాధను తుడిచివేయ గలదు. ఏలన, పరమోత్కృష్టమైన తాదాత్మ్యానందపరవశత లోనే ఈ సృష్టి, తన, పరమ లక్ష్యమును, సంసిద్ధిని గుర్తించగలదు.

అందువలన, దివ్యత త్త్వము, పదార్థమునందు రూపుదాల్చినచో, దానిని మరుగుపరచ జాలని విధముగ భౌతిక పదార్థమును, ప్రకాశమానము, పరిశుద్ధము పరిపూర్ణముగ పరివ ర్తన మొనరింపవలెను; దానికై చేయు, నెంతటి ప్రయత్నమైనను కష్టతరము కాదు, ఎంతటి తపస్సైను కఠోరముకాదు. అప్పడు ఆ అద్భుత ప్రేమ తనను ఈ విశ్వములో అభవ్యక్తము చేసికొనగలదు. జీవితమును మధుర ఆనంద స్వర్గముగ పరివర్తింపజేయగల సామర్థ్యము ఈ దివ్య ప్రేమకే గలదు.

ఇదియే పరమావధి, పరమ లక్ష్యము, ప్రయత్నము సాధించవలసిన మకుటాయ మానమగు తుది విజయము అని మీ రనవచ్చును. కాని, దీనిని సాధించుట కేమిజేయవలెను? ఏ మార్గము ననుసరించవలెను? ఆ మార్గములో మొదటి అడుగు ఎట్లు వేయవలెను?

మనము, భగవంతునితో వ్యక్తిగత సంబంధము నేర్పరచుకొనుటకు, అద్భుత ప్రతిభగల ప్రేమ, కలిగియుండవలెనని నిర్ణయించితిమి. కనుక, మనము

ఇతరులతో పెట్టుకొను సంబంధములో ప్రేమకు బదులు, అహంకార రహితమైన దయ, సుహృద్భావము, ప్రతిఫలము గాని, కృతజ్ఞతగాని, గుర్తింపుగాని అపేక్షించని సద్భావము కలిగి యుండవలెను. అది స్థిరము, అచంచలము, సంపూర్ణము అయి యుండవలెను. ఇతరులు ఏ విధముగ నీయెడల ప్రవర్తించినను, నీవు ఎన్నడును ఉద్రేకమునకుగాని, ఉద్వేగములకు గాని లోను కారాదు. అట్టితరి పరమేశ్వరుని యందు నీకు పరిశుద్ధము, పవిత్రమైన ప్రేమ కలదు గనుక, అతడే విధముగ నిన్ను సమర్థించి ఇతరులకు నీ యెడల కలిగిన అపోహలను, దుర్భావములను తొలగించి రక్షించవలెనో, ఆ పరమేశ్వరుని నిర్ణయమునకే వదలివేయుము.

నీవు నీ సంతోషము, ఆనందములకై భగవంతుని మీదనే ఆధారపడి యుండుము, అతడే నీకు రక్షకుడని భావించి సేవింపుము, అతడు నిన్ను సర్వదుఃఖములందు నాదుకొనును, మార్గదర్శకుడై తోవచూపును; ఎదురుదెబ్బలు తగిలి పడిపోయిన లేవనెత్తును. నీవు అలసి నిరాశచెందిన, నిన్ను తన బలమైన ప్రేమమయ బాహువులలోనికి తీసికొని తన మధురమైన దివ్యప్రేమతో ముంచి, అనునయించును.

ఈ సందర్భములో, సాధారణముగ కలుగు అపార్థమును తొలగించుటకై ఒక మాట చెప్పవలసియున్నది. నేను వ్రాయుచున్న భాషయందలి యిబ్బందులు కారణముగ, దైవము గురించి చెప్పినప్పుడు, పుంలింగరూపమునే వాడియుంటిని. కాని నిజమునకు, నేను వివరించిన యథార్థ ప్రేమతత్త్వము, స్త్రీ పుం భేదముల కతీతమైనది. మరియు, అది మానవ శరీరములోనికి అవతరించినప్పుడు, స్త్రీ పురుష భేదములేక, జరుగవలసిన కర్తవ్యము ననుసరించి యుండును.

సంగ్రహముగ, 'భావతపస్సు' అనగా భావావేశ పూరితములైన రాగబంధము లన్నిటిని, వాటి స్వభావమెట్టిదైనను, అనగా వ్యక్తిగతమైనవిగాని, కుటుంబ సంబంధమైనవిగాని, దేశసంబంధమైనవిగాని, లేదా మరెట్టి సంబంధము గలవైనను, పూర్తిగ విడనాడవలెను. ఏలన, పరాత్పర దివ్యతత్త్వము

పట్ల నీ అనుబంధమును గొనిపోయి, పృథ్విపై అతీత మానవ సాక్షాత్కారమునకు సాధన మగును.

ఈ సిద్ధియొక్క స్థిరమైన రూపములగు చతుర్విధ మోక్షములకు, మనలను నెమ్మదిగ, సహజముగ నిది నడిపించుకొని పోవును. భావావేశమోక్ష మన, అతీత మానవ ఐక్యసిద్ధిఫలితముగ దుఃఖవిమోచనము కూడయుననే చెప్పవలెను.

మానసిక విమోచనమనగా, అజ్ఞానమునుండి ముక్తి, అది జ్యోతిర్మయ మనస్సు నుద్దీపింపజేసి, మన సత్తలో అతిమానసిక చేతనను స్థాపించును. ఇదియే విజ్ఞానమయ చైతన్యము. దీని ప్రభావమే సృజనాత్మకమైన వాక్కు.

ప్రాణిక ముక్తియనగా, కోరికలను తొలగించి, వ్యక్తిగత ఇచ్ఛాశక్తి దివ్య సంకల్పశక్తితో, బుద్ధిపూర్వకముగను, సమగ్రముగను ఐక్యము నొందుట. ఇందు వలన నిరంతర ప్రశాంతత, నిర్మలత నెలకొనుటయేగాక శక్తికూడ నావిర్భవించును.

చివరకు, వీటన్నిటికి మకుటాయమానమగు భౌతికముక్తి (Physical liberation) అనగా, పదార్థ లక్షణమైన కార్యకారణ ధర్మము (సంబంధము) నుండి మోక్షము నందుట. పూర్తిగా నీవు నీకే అధిపతివి. ప్రకృతి నియమములకు దాసుడవు కావు. కాని, నీవు అవచేతన, అర్థచేతనల ప్రేరణల ద్వారా సంచాలితుడ వగుటవలన నీవు సాధారణ జీవిత ప్రపంచమునకు వశుడ వగుచున్నావు. ఈ విమోచనము కారణముగ నీవు పరిపూర్ణ జ్ఞానసంపన్నుడవై, నీవు అవలంబించవలసిన మార్గమును నీవే నిర్ణయించుకొనగలవు. అంధకార బంధురమైన విధివశత నుండి స్వేచ్ఛనంది, నీవు సాధింపవలసిన లక్ష్యమును ఎన్నుకొన గలుగుదువు. నీ జీవిత యాత్రలో పరమోత్కృష్టమైన దివ్యసంకల్పమునకును, సత్యసమ్మతమైన జ్ఞానమునకును, అతిమానస చైతన్యమునకును ఎట్టి అవరోధములను రాకుండ నివారించుకొనగలవు.

- శ్రీమాత

అనువాదం : మానాప్రగడ శ్రీరాములు